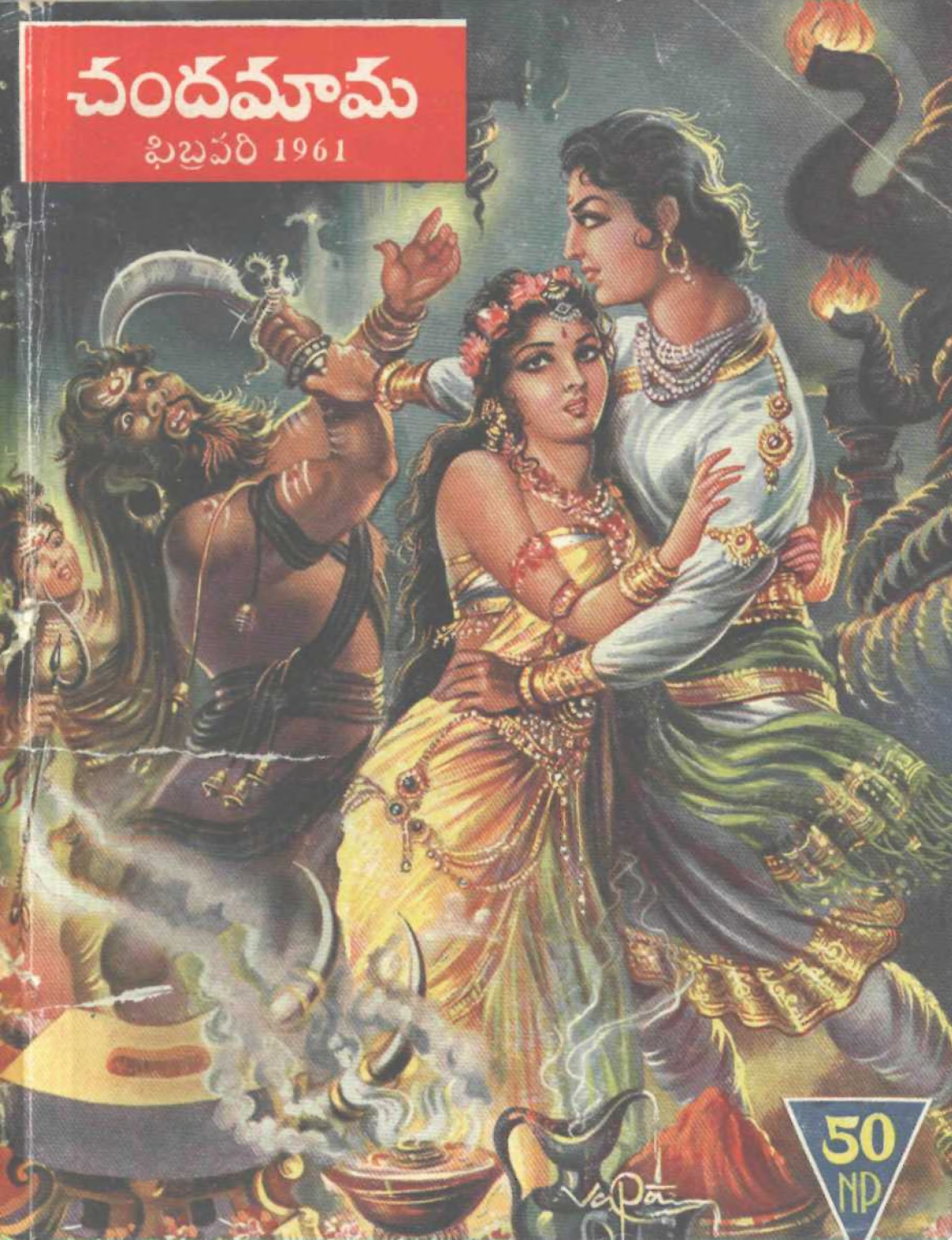
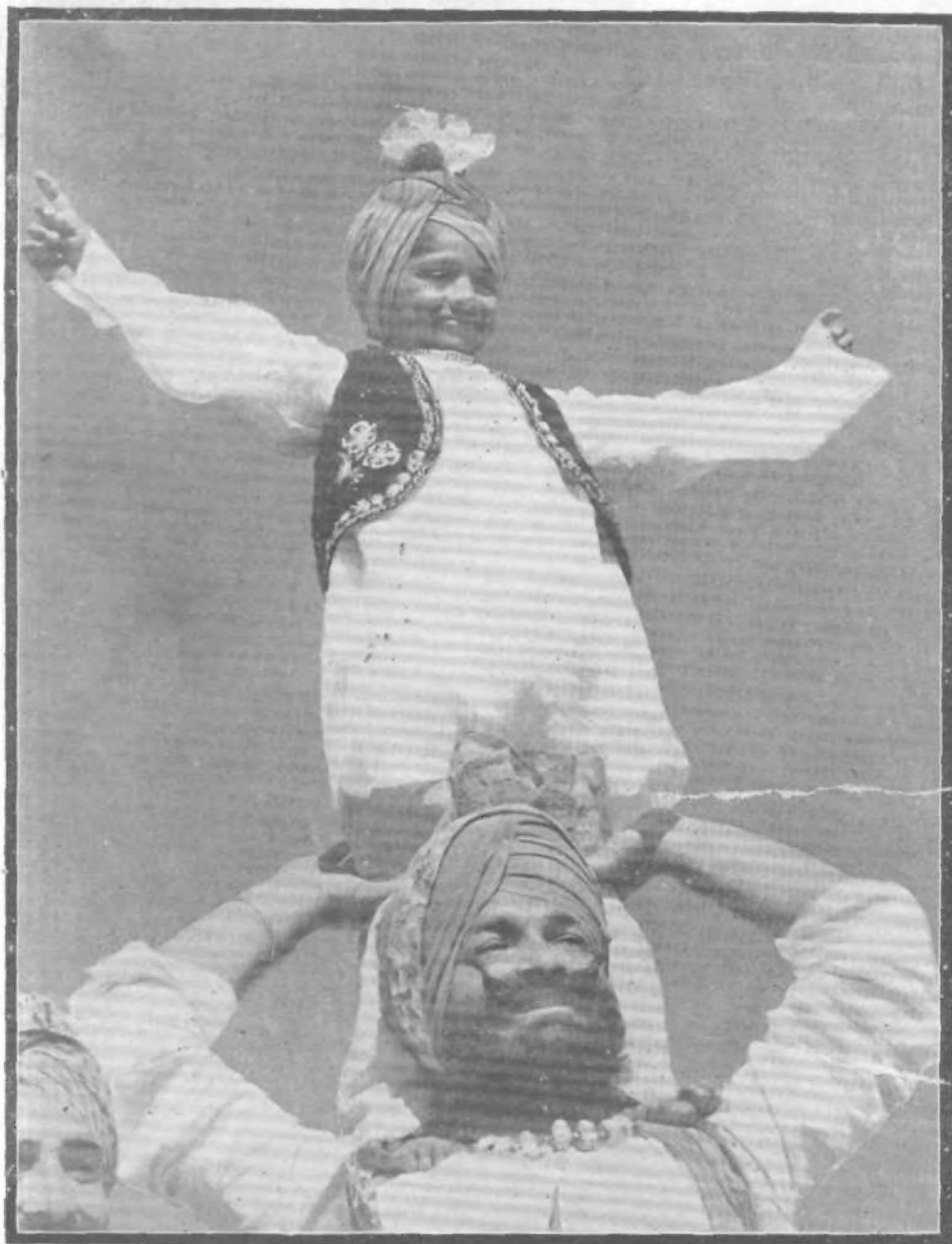

చందమామ

ఫిబ్రవరి 1961

50
NP

బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

పైననిలబడి చూసేదంత

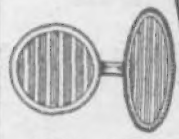
వంపినవారు:
యస్. బామమియ - కర్నూలు

బొత్తాములు రు. 1/- కట్టే-బొత్తాములు రు. 2/-
జడ గాజులు— 2½ సైజు నం. 203-జత రు. 14/40;

UMA.718.

UMA.535.

UMA.203.

UMA.1071.

UMA.506.

UMA.819.

JASMIN NECKLACE.
Rs.25/-

UMA.70512.

UMA.37.

ధనము పొదుపు కొరకు
"ఉమా"

22.క్యారట్ బంగారు రేకు
కవరింగు నగలనే కొనండి.

అనేక సంవత్సరములు
మన్నికగా యుండును.

90/77

నం. 705/2 జింకీ-జత రు. 6/-;

నం. 37 చెవిపోగులు జత రు. 2/-

ఉమా గోల్డు కవరింగు వర్క్సు
H.O. ఉమా మహల్..మచిలీపట్టణము.ఇండియా

ప్రాప్రయిటర్ : టి. వి. సుబ్బయ్య

మా విక్రయ శాలలు

90, చైనాబజారు రోడ్డు,

మద్రాసు-1

శివాలయం వీధి,

విజయవాడ

104, కామధేను బిల్డింగు, ఎవెన్యూ రోడ్డు, బెంగళూరు సీటీ

చందమామ

ఈ సంచికలో కథలు - వింతలు - విశేషాలు

కుమణుడి ఔదార్యం ...	2	ముగ్గురు పెళ్లికొడుకులు ...	33
శమంతకమణి (గే.క.) ...	5	ముజోకోసం ...	39
జ్వాలాద్వీపం - 14 ...	9	లంకెలబిందెలు ...	43
మాలతీమాధవం ...	17	కొత్త ఆల్లుడు ...	47
పికాచాల జేగంట ...	25	కొయ్యగుర్రం - 2 ...	49
చిలుకపలుకు ...	31	కాజీగారి పాజీ ...	57

ఇవి గాక కార్టూనులు, ఫోటోశీర్షికల పోటీ, మరి ఎన్నో ఆకర్షణలు.

మిఠాయిలు

న్యూట్రైన్ వారి రుచికరమైన మిగడ గల ట్రాఫీలు, మీరు పదిలపరుచుకోవడానికి ఉత్సాహపడేటంతటి రమ్యమైన టిన్సులలో దొరకును.

అది గాక, న్యూట్రైన్ టిన్సులలో మిఠాయిలు నగమునగము గాకుండా, పూర్తిగా నింపుటచే, మీకు ఎక్కువ ట్రాఫీలు లభించును.

న్యూట్రైన్ కన్ఫెక్షనరీ కంపెనీ
ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
చిత్తూరు, ఆంధ్రప్రదేశ్.

Despatched on 31.1.1961

ఇంటికి

త్వరగా పోదాము!

ఎందుకంటే, వాళ్ళ ఇళ్ళయందు, వాళ్ళకు ప్రీతైన సాతెవారి బిస్కెట్లున్ను చాక్ లెట్టున్ను నర్వదా వాళ్ళకోసం సిద్ధంగా వుంటాయి. ఈ ప్రీతైన ఆహారము లుండుటచేత వారు తమ అలసటను మర చుటయేగాక సాయంకాలమున అటలాడు కొనుటకు చాలాశక్తి వంతంగా వుంటారుకూడా.

సాతె బిస్కెట్లు & చాక్ లెట్లు

సాతె బిస్కెట్ అండ్ చాక్ లెట్ కం. లి., పూనా-2

సుఖకరమైన ధారణకు

శోభావంతమైన ఆకర్షణకు

ఎన్నికైనవి

మైసూరు

సిల్కు

చీరలు

Hallmark of quality

మైసూరు గవర్నమెంటు సిల్కు వివింగ్ ఫ్యాక్టరీ, మైసూరు.

ఇంటింటా,

ధూతపాపేశ్వర్

ధూతపాపేశ్వర్

ధూతపాపేశ్వర్

ధూతపాపేశ్వర్

ధూతపాపేశ్వర్

ఔషధములు
ప్రసిద్ధమైనవి

ధూతపాపేశ్వర్ ఇంజనీర్ టిపిఐడి,
పి.వి.సి.బి.హాయి

పాపేశ్వర్
తల్లె

ఫిబ్రవరి 1961

చల్లని వెన్నెల నరుకు రవాణాను
సలుపజాలిన మేల్మీ చందమామ!
పని కుఱులకు శుక్లపక్ష ప్రభావమ్ము
ప్రాదించినయట్టి బుల్లి మామ!
తారావధూటుల సారకస్తురి తావి
కొల్లగొట్టినయట్టి కొండెమామ!
విశ్వ సౌందర్యంపు వెన్నముద్దలు చిల్కి
చిట్టిపాపల కిచ్చునట్టి మామ!
పనిదిరంగుల బొమ్మల పనలు చూచి
ముగ్ధలందర మురిపించు ముద్దుమామ!
తెలుగుదేశపు వాడ వాడలకు వెలుగు
“చక్రపాణి”కి మఱిది మా “చందమామ”!

—బాచిమంచి శ్రీహరికాన్త్రి, బాచిమంచివారి
అగ్రహారం

“పాతకుల లేఖలు” ప్రారంభించినందుకు చాల
సంతసించుచున్నాను. “కొయ్య గుర్రము” చాల
బాగుంది.

—టి. జయప్రకాశ్, నిజామాబాద్
“శ మం త క మణి” చదువుతూ యున్నంతసేపు
ఎంతో ఆనందముగ యున్నది. రచయితకు అభి
నందనలు.

—జొన్నలగడ్డ ద్వారకనాథ్, బి.వి., తిరుపతి
శ్రీ వడ్డాది పాపయ్యగారి అట్టమీది బొమ్మ నూతన
కాంతులను వెదజల్లుతూ, “చందమామ”ను
ప్రకాశింప జేసినది.

—వి. మోహన్ మనోహర్, గుంతకల్
“నగరా తీర్పు”, “మూడు వరాలు” చాలా
బాగున్నవి. “కొయ్యగుర్రం” ప్రచురించిన ఎది
టర్ గారికి నా అభివందనములు.

—ఎం. శ్రీనివాసరావు, తాడేపల్లిగూడెం

“శమంతకమణి” చదువుతున్నంతసేపు పిల్లలకు ఆనందమును కలిగించుచున్నది.

—కొప్పర్ల రమణయ్య, వావిళ్ళ అద్భుత సంఘటనలు, అడుగడుక్కి అశ్చర్యం కలిగించే దృశ్యాలు, చదివేకొద్ది ఇంకా చదవాలని పించే కథాసంచిధానం.... ఇంకా ఇంకా నీ “బ్యాలాద్విపాన్ని” గురించి చెప్పలేననుకో!

—సయ్యద్ అబ్దుల్ మునాఫ్, మిడుతూరు. “కొయ్యగుర్రం” బాగుంది. శ్రీ వడ్డాది పాపయ్య గారు చిత్రించిన చిత్రము చాలా బాగుంది. ప్రతి సారి ప్రచురిస్తారని తలుస్తాను.

—వి. శ్రీనివాసరావు, మద్రాసు తాతయ్య చెప్పే కథలు చాలా బాగుండి మమ్మల్ని ఆనందపరుస్తున్నవి.

—వి. ఆర్. శేఖర్, చేబ్రోలు

వడ్డాది పాపయ్యగారు వేసిన వాడె డ్రాయింగ్ చిత్రములు నన్నెంతో ఆకర్షించినవి.

—జె. ఎస్. ప్రసాద్, విశాఖపట్నం

“శకుంతల”కు (బొమ్మలు) చిత్రించిన శ్రీ వడ్డాది పాపయ్యగారికి నా ధన్యవాదాలు.

—వింగళి అదినారాయణమూర్తి, అలంపూరు ఇకమీద ప్రతి నెల అట్టమీది బొమ్మ వ. పా. వేస్తే బాగుంటుందని మా అభిప్రాయం. “చంద మామ”కు నూతన సంవత్సర శుభాకాంక్షలు.

—పెదగడ సాంబశివరావు, పూడూరు నీకు హస్తంగా, మాట్లాడటం వచ్చునని జనవరి జవాబుల్లో తెలిసింది. నీ వెంత మంచివాడ వయినా, బొమ్మల కథ క్రొత్తది ప్రారంభించ నందుకు నాకు కోపం వచ్చింది.

—బి. రామకృష్ణ, విలూరు

నోవీన్ పెద్ద ట్యూబు కాని డబ్బు ఆదా చేయండి!

కండరముల నెప్పి

ఒక పెద్ద ట్యూబు మూడు చిన్న ట్యూబులకు సమానము.

గుండె బాటలు

నీయోలిటా

నోవీన్ ముగ్గున రేపన వెంటనే కన్నపు రోపరి భాగమును దాగా రోతుగా ప్రవేశింపి. అచ్చటినుండి అదనపు రక్తమును పైకి తీసికొని వచ్చి. మంచి హాయి నిచ్చే నీయోలిటా.

నేరీ పుట్టింది. ఆ నేరీవల్ల నెప్పిని పోగొట్టంది.
నోవీన్ కుటుంబవాడుకకు అట్టి పన్నుంది.
నోవీన్ పరిశుక్రమగు బ్యాబులలో నింపబడి నీయోలిటా వలన, అంజున్న దినుసుల కత్తి ఓడించక. కత్తి కాకుండా ఉండి. దానిని ఎల్లప్పుడు బలంగాను. సువాసనతోను ఉంచును.
ఎల్లప్పుడు ఒక నోవీన్ బ్యాబును అందుబాటులో ఉంచుకొనుడు.
దీ కలశ్ ట్రా కెమికల్ కం. లి.,
కలకత్తా. 29

దక్షిణ ఇండియా ఆఫీసు : 5/149, బ్రాడ్వే, మద్రాసు-1.

ఇప్పుడు

మీకు ప్రియమైన

ఆరోగ్యముచేకూర్చే

విటమినులు కలిసిన

వాటర్బరీస్ కాంపౌండ్

తీసుకోండి

పీచీరంగు-పూర్వ
లేమి రంగుగల మోత
ఉన్నలా అది చూడండి.

పీచీరంగు
లేమి ఉన్నలా అది
చూడండి.

భారతదేశమందు మిక్కిలి ప్రിയమగు, అమూల్యమైన విటమినులతో కూడిన టానిక్ను మేరు యిప్పుడు కొనగలరు. ప్రఖ్యాతి గాంచిన వాటర్బరీస్ కాంపౌండ్ ఫ్యాక్టరీలో ఆరోగ్యమును, వృద్ధిని కలిగించెడు అనేక విటమినుల చేర్పు జరిగినవి. వాటర్బరీస్ విటమిన్ కాంపౌండ్ మీకు అనేక విధములుగా మేలు కలుగజేయును. ఇది రక్తమును వృద్ధిచేసి, కోల్పోయిన శక్తిని మరల చేకూర్చి, మీకు ఉత్సాహము నిచ్చును. ఇది నెరములకు నత్తవ కలుగజేసే కండరముల అభివృద్ధికి రోడ్డుతులయేగాక వ్యాధులను కూడా నిరోధించును. జబ్బు చేసిన తరువాత త్వరగా స్వస్థత పొందుటకు యిది చాలా సహాయపడును.

వాటర్బరీస్

విటమిన్

కాంపౌండ్

మీ ఆహార పోషణను పూర్తి చేయును.

దగ్గు, బదామండు క్రీమిలో మరియు గెజార్లో
కూడిన వాటర్బరీస్ కాంపౌండ్ ఎల్ల రేటికె
గల పీచీలో కూడా లభించుచున్నది.

యువ

(ఫిబ్రవరి)

రిపబ్లిక్ ప్రత్యేక సంచిక

రు. 0-75

ముచ్చటైన కథలతో, ముద్దు లొలుకు బొమ్మలతో, ఎక్కువ పేజీలతో, ప్రముఖుల వ్యాసాలతో, ప్రత్యేక కార్టూన్లతో, అదనపు శీర్షికలతో ఇప్పుడే వెలువడింది. కాపీకి చందమామ విజంట్లను అడగండి.

గమనిక

మార్చి నెలనుంచి "యువ" ఎక్కువ పేజీలతోనూ, కొత్త శీర్షికలతోనూ, మంచి కథలూ, కార్టూన్లతోనూ సర్వాంగసుందరంగా వెలువడుతుంది.

వెల మార్పు గమనించ ప్రార్థన.

విడి ప్రతి రు. 0-75

సాలు చందా రు. 9-00.

★

యువ కార్యాలయం

పబ్లిక్ గార్డెన్ రోడ్,

హైదరాబాదు - 1.

వీనుగగజ్జికి

మొటిమలకు

నరుకులకు

గాయములకు

కొల్పులకు

పెట్టింది పేరు

టిలిల్స్ ఓరియంటల్ బామ్

అండ్ ఫార్మ్యూటికల్స్ లి.,

మదరాసు - 2.

6X-105-2

ఆమెకు గల్లిన విషయంలో యిమిడియున్న రహస్యం

పాతూ, రేపటి పాక్టీ
విషయమే నాకు
చాలా ఆందోళన
కలిగిస్తున్నది. ఆరేమి
బిర్కాగావి, నా వంట
పట్టడూ దాగుంచదు.

అంగార పదన
పదనూ, వేడు చర్మి
వచాయం చేస్తానుగా.
ఈ రోజు వంటకు
కావలసినంత
బిర్కా తెచ్చించి
వైంది.

మరునాడు పాతూ చేసిన
సహాయానికి ధన్యవాదాలు

మీ రిచ్చిన పాక్టీకి నా
హృదయ భాగ్యం కన్న
వాదాయి. అచోర పరిణా
లన్నీ ఆమోఘంగా
వచ్చాయి.

చాలా సంజోషం
మధురమైన పంటకాలం
కయారీలోగల రహస్యాన్ని
పాతూ నాకు వేర్పించి.
అదే తుషార్.

తుషార్

విటమినులు కలిగియున్న వనస్పతి
(పి, డి, విటమినులు కలిగియున్నది)
ఉద్దీకరించిన తుషార్ మావె

తొంగవ్వ వా యింపన్నీనె లిమిటెడ్, నరసాపేట.

ASPTA

అశోకా ఆమ్లా రత్నత్రయము

అశోకా ఆమ్లా హేరాయిల్
పామేడ్ - బ్రలియన్టైన్
నల్లనికురులకు
బల్లనిగుణమునకు

GP

విజయ కెమికల్స్.. మద్రాసు 7.

మీ

పాపాయికి

తప్పం

స్పెన్సర్స్
గ్రేవ్ సిరస్

పసిపిల్లల శుభప్రసాద ఆశీర్వాదములు

అంద్రప్రదేశ్కు సోల్ డిస్ట్రిబ్యూటర్లు:
సెటి ఫార్మ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్,
రామగోపాల్ స్క్వేర్, :: విజయవాడ - 1.

◀ గొంతు రాపిడా?

◀ కొంచెం

అమృతాంజనము

రాయండి

◀ వెంటనే గుఱాం
కనిపిస్తుంది

(మీకు అమృతాంజనము ఎప్పుడు కావలసివస్తుందో మీకే తెలియదు.
అంతల్లో ఎప్పుడూ ఒక బుడ్డిని ఉంచండి. ఎంతైనా ఉపయోగపడుతుంది.)

అమృతాంజన్ లిమిటెడ్

14/15, లబ్ధి చర్చి రోడ్డు, మద్రాసు-4 బొంబాయి-1, కలకత్తా-1, న్యూ ఢిల్లీ-1

JWT-AM 1093a

మీరే ఇలాంటి మునుపే
కలిగివున్నా బాలిక.

అనుపం చిత్ర

ఈ దంపతులకు అన్నీ ఉన్నవి,
ఒక్కటే కొరవ—నంతరి.

అనాథ బాలిక గీతా తమ పొషణలోకి రావటంతో,
వారు అనందసాగరంలో మునిగినారు.

బాలిక బిడ్డ పట్టగానే
గీతామీది ప్రేమ తగ్గింది.

ఒకానొక కలికచీకటి రాత్రిలో
అమె ఇల్లు చిరిచి చెల్లిపోయింది.

వేసర్
వేసేన్

గోవాకలర్ & సినిమాశూమ్

ఈయనాలో ఏమి జరిగింది?—ఈ బాలిక బాలిక చేసిన అక్రమనంతో, అమె కన్నుల వెలుగు
రాలిన దుఃఖాశ్రువులతో, విడిచిన కథ 'ప్యార్-కి-ప్యాన్' చూడండి.

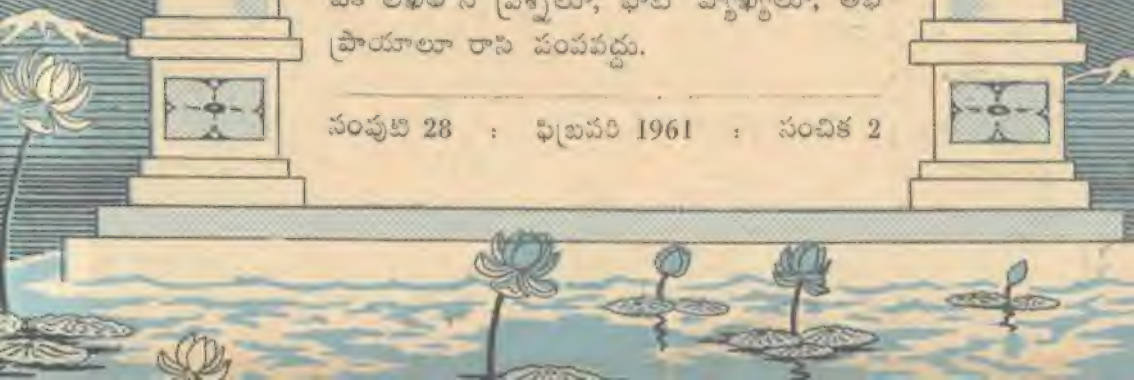
చందమామ

సంచాలకుడు : 'చక్ర పాణి'

ఈనెల నాటక కథ "మాలతి మాధవం" భవ భూతి రచనకు సంబంధించినది. సంస్కృత నాటక కర్తలలోనూ కవులలోనూ భవభూతి గొప్ప ఖ్యాతి సంపాదించుకున్నవాడు. ఈయన రచించిన "ఉత్తర రామ చరిత" చాలా ప్రసిద్ధమైనది.

"పాఠకుల లేఖలు" అన్న కొత్త శీర్షికను "చందమామ" పాఠకులు తమ విమర్శలను అందజేయటానికి, తమ ఆభిరుచులను వ్యక్తం చెయ్యటానికి వీలయినంత బాగా ఉపయోగపరచుకొవాలని కోరుతున్నాం. ఈ శీర్షికకు లేఖలు పంపేవారు "పాఠకుల లేఖలు" అన్న శీర్షిక పేరును తమ ఉత్తరాలలో స్పష్టంగా రాయటం మంచిది. ఒక లేఖలోనే ప్రశ్నలూ, ఫోటో వ్యాఖ్యలూ, అభిప్రాయాలూ రాసి పంపవద్దు.

సంపుటి 28 : ఫిబ్రవరి 1961 : సంచిక 2

కుమణుడి బెదార్థం

ఒకప్పుడు కుమణుడనే రాజు దాతృత్వానికి ప్రసిద్ధికన్నాడు. ఎవరు వచ్చి “దేహి” అన్న ప్పటికి ఆయన “లేదు” అని ఎరగడు.

రాజుగారు చేసే ఈ దాన ధర్మాలు మంత్రులకు ఏమాత్రమూ నచ్చలేదు. అందుచేత వారు ఎలాగైనా రాజుగారికి ఉద్వాసన చెప్పాలని నిశ్చయించుకున్నారు.

కుమణుమహారాజుకొక తమ్ముడు ఉన్నాడు. అతనికి అన్నపై ఉర్ధ్వ. అందు చేత అతనికి మంత్రులు సహాయం చేసి రాజుపై తిరుగుబాటు చేయించారు. తమ్ముడు విజయవంతుడై, అన్నను అరణ్యాలకు పార దోలి తానే రాజయ్యాడు.

కుమణుడు అన్నవస్త్రాలకు కూడా కరువై అరణ్యవాసం సాగించాడు. అయినా ఎవరైనా వస్త్రే తనకున్నదానిలోనే వారికికూడా పెడుతూ, తన బెదార్థానికి భంగం కలగ కుండా చూసుకుంటున్నాడు.

మంత్రులు రాజునైతే మార్చారుగాని ప్రజల హృదయాలను మార్చలేకపోయారు. ప్రజలింకా ఆమహారాజునే తలుచుకుంటున్నారు. కొత్తరాజు పట్ల వారికి కొంచెం కూడా ఆదరం లేదు. ఇది చూసి మంత్రులు కుమణుమహారాజును నిర్మూలించాలని నిశ్చయించారు. ఎవరైనా కుమణుడి తల తెచ్చి నట్టయితే వారికి లక్ష రూపాయలిస్తామని వారు దేశమంతటా చాటింపు వేయించారు.

ఇదంతా జరిగిన కొద్దిరోజులకే ఒక కవి పొరుగు దేశంనుంచి కుమణుమహారాజు దర్శనం చేసుకుని, సత్కారం పొందుదామని బయలుదేరి అరణ్యమార్గాన వస్తుండగా ఒక చెట్టుకింద కుమణుడు కనిపించాడు.

కవి రాజును గుర్తుపట్టి, అభివాదనం చేసి, తాను వస్తున్న పని చెప్పాడు.

కుమణుడు కుంగిపోయి, “అయ్యో, మహాకవి! నే నిప్పుడు రాజ్యభ్రష్టుణ్ణి.

నా తమ్ముడే నాకు ద్రోహంచేసి నన్ను అడవులపాలు చేశాడు. ఈ స్థితిలో నేను నీకేమి ఇవ్వగలను? అయినా నీకు డబ్బు లభించే పద్ధతి చెబుతాను. నా తల తెచ్చినవారికి నా తమ్ముడు లక్షరూపాయలిస్తానని చాటింపు వేశాడట. ఇదుగో నా కత్తి, దీనితో నా తల సరికి తీసుకుపోయి బహుమానం పుచ్చుకో!" అన్నాడు.

ఈ మాటలు విని కవి కంట కన్నీరు ప్రవహించింది. కుమారుడు మహారాజు దాతృత్వం ఎంతదాకా వెళ్ళిందో, ఆయన ఎంతటి ఉదార స్వభావుడో కవికి తెలిసి వచ్చింది. అతను కుమణుడితో, "మహారాజా, మీ తల ఉండనివ్వండి. నేను లక్షరూపాయలూ మీ తమ్ముడిపద్ద పుచ్చుకోవటమే గాక, సాధ్యమైతే మీ రాజ్యంకూడా మీకు దక్కిలాగు చెప్తాను. ప్రస్తుతం నాకు సెలవిప్పించండి" అన్నాడు.

తరవాత ఆ కవి ఒక అరటిదుంపను కుమణుడి తలలాగా తయారుచేశాడు. దానికి తగిన విధంగా రంగులు వేసి, ప్రతి ఒక్కరూ అది కుమణుడి తలనని భ్రమ పడేలాగ సిద్ధంచేశాడు. తరవాత దాన్ని తీసుకుని కుమణుడి తమ్ముడి పద్దకు వెళ్ళి, "మహారాజా, నేనొక కవిని. కుమణు

మహారాజా కవులను సత్కరించేవాడు. నేను పెదవాణ్ణి కావటంచేత ఆ మహారాజు సహాయంతో నా దారిద్ర్యం తీర్చుకుందామనుకుని దూరదేశం నుంచి వచ్చాను. కుమణు మహారాజు అడవుల పాలయాడనీ, ఇప్పుడు ఈ దేశంలో కవులకు సత్కారం జరగటం లేదనీ విన్నాను. మీ అన్నగారు నాకు అడవిలో కనిపించి, తన తల తీసుకువచ్చి నట్టయితే తమరు లక్షరూపాయలిస్తారని చెప్పారు. దానికర్హుడనే పేరు ఆయనకే చెల్లింది. ఇదుగో ఆయనతల తెచ్చాను. మీరిచ్చే ఒహుమానం ఇప్పించనట్టయితే నా దారిన నేను పోతాను," అంటూ కవి

మూట విప్పి తాను తయారుచేసిన మాయ తల చూపాడు.

అంతవరదాకా మంత్రులు ఏమి చెబితే అది చేస్తూవచ్చిన తమ్ముడు అన్న తల చూసి, ఆయన దాతృత్వం గురించి కవి అన్న మాటలు విసగానే గుండె చెడిరి బావురుమని ఏడవ నారంభించాడు.

"రాజా, చేతులు కాలాక అకులు పట్టు కుని ఎంలాభం? అంతా మించిపోయాక యిప్పుడు ఏడిస్తే మీ అన్న తిరిగి వస్తాడా?" అన్నాడు కవి.

"నా కీ రాజ్యం అక్కర్లేదు. నేను మంత్రుల చేతిలో కీలుబొమ్మనై, ప్రజలందరిచేత శాపనార్థాలు పడటమే గాక, దేవుడులాటి అన్నను పోగొట్టుకున్నాను," అన్నాడు తమ్ముడు.

"మీ అన్నగారిని తిరిగి బతికిస్తే ఆయనకు రాజ్యం అప్పగిస్తావా?" అని అడిగాడు కవి.

"తప్పక ఇస్తాను. మీకు చేతనైతే మా అన్నను బతికించండి," అని తమ్ముడు కవి కాళ్ళపైన పడ్డాడు.

"అయితే నా వెంట అరణ్యానికి రా! మీ అన్నను బతికిస్తాను!" అంటూ కవి కుమణుడి తమ్ముణ్ణి వెంటపెట్టుకుని, కుమణుడు ఉంటున్న చోటికి తీసుకుపోయాడు.

కుమణుణ్ణి ప్రాణాలతో చూడగానే తమ్ముడికి అనందమూ, పశ్చాత్తాపమూ పొంగి పొర్లింది. అతను అన్న కాళ్ళపైన పడి క్షమాపణ వేడాడు. చచ్చిపోయిన తన అన్న తిరిగి ఎలా బతికాడో అదిమాత్రం అతనికి అర్థంకాలేదు.

కవి తాను చేసిన యుక్తి కాస్తా బయట పెట్టాడు. తరవాత కుమణుడూ, ఆయన తమ్ముడూ, కవి రాజధానికి తిరిగి వచ్చారు. కుమణుడు తిరిగి రాజయాడు. కుట్ర చేసిన మంత్రులకు శిక్షలు పడ్డాయి. కవికి గొప్పగా సన్నాన సత్కారాలు జరిగాయి.

శ్రీమంతుకమహాని

ద్వితీయాశ్వాసము [తరువాయి]

భగభగమని మండుచున్న
భాస్కరు కిరణాలు తనదు
కనుల దెఱవ నీకుండిన
కాంచలేక సత్రాజితు—

“ఇంత వెలుగు చూడలేవు
ఈ కన్నులు మూతపడెను
కన్నులార నిన్నెట్లులు
కాంచగలను సూర్యదేవ!”

అనిన నగుచు సూర్యుడపుడు
తన కంతమునం దుండిన
దివ్యంబగు రత్నమొకటి
తీసియిచ్చి ఇట్లు పలికె:

“ఈ శమంతకమును నిపు
ఇంపుతోడ ధరియింపుము
దీని వలన నా రూపము
తేజి చూడ రాకున్నది.”

అమణు డిటు తెలియజెప్పి
వర మొక్కటి వేడుమనెను;
‘ఇంకొక వరమేల దేవ!
ఈ రత్నమే చాలు నాకు’

అనిన మెచ్చి సూర్యదేవు
డా రత్నపు మహిమ చెప్పి
ఏడు గుఱ్ఱముల రథమ్ము
నెక్కి మింటికెగసి పోయె.

సత్రాజితు సంబరమున
శమంతకము చాల్చి నేడు
ద్వారక కరుడెంచుచుండె
భగభగమని మెఱయుచుండె!

ఆ రత్నపు శోభలతో
అత డట్లు వెలుగొందెను
అంతెకాని సూర్యు డింద్రు
డగ్నిదేవు డతడు కాదు.”

అని కృష్ణుడు చెప్పుచుండ
అచ్చటికే సత్రాపితు
అరుగుదెంచి శ్రీకృష్ణున
కభివందన మాచరించి—

"నూర్పుడు నా కొనగినాడు
చూడు మీ శమంతకమును
ఇంత విలువ గల రత్నము
ఇంతకు ముందెప్పుడు లేదు.

ప్రతిదిన మిది పుట్లకొలది
బంగారము పెట్టుచుండు
ఇది యుండిన దేశమందు
ఎట్టి కీళ్ళు రాకుండును."

అని చెప్పిన విని కృష్ణుడు
ఆ రత్నము ఉగ్రసేన
మహారాజునకు నిచ్చిన
మర్యాదగ నుండు ననెను.

అ మాటలు సత్రాజితు
కేమాత్రము నచ్చలేదు
బదులేమియు పలుకకుండ
జయలుదేరినా దింబికి.

జ్యోతిషికులు చెప్పినట్టి
శుభ ముహూర్తమందు మణికి
పూజ చేసి దాని నొక్క
భోషాణమునం దుంచెను.

తేవతేవ భోషాణము
తెరిచి చూచుచుండు నతడు
దానిపైన తా పరుండి
తలపోసెను ఇట్టులతడు :

"ప్రతి దినమ్ము విడెనిమిదే
బంగారపు పుట్టు పెట్టు
రత్నమ్మిది ఊరకెట్లు
రాజున కర్పించువాడ?

అంత గొప్ప కృష్ణుండును
అడిగినాడు ఈ రత్నము
ఇచ్చుకున్న బాగుండడు
ఎట్లు దీని నియ్యగలను?

చిన్ననాటి నుండి కూడ
శ్రీకృష్ణుడు చిలిపివాడు
ఈ శమంతకమ్ము నతడు
ఎన్న దెత్తుకొని పోవునె!

మణి దొరకిన సంతోషము
మనసున ఒక్కింత లేదు
గోవిందుని కంటబడిన
వి పస్తువు దక్కలేదు.

చీచి యీ రత్నమ్మును
దాచలేక పోచుంటని
పెండ్లివయసు కన్య నింట
పెట్టుకొనిన లాగుండెను!

నా కూతురు సత్యభామ
నవలావణ్యమునకు సీమ
గోవిందుని కామెపైని
కొరిక కలదని విందును.

సత్యభామ నేమైనను
శతధన్వున కిచ్చి చేతు—
ప్రాణపదజైన మణిని
ప్రసేనునకు ఇచ్చివెతు.”

అని తలించి సత్రాజితు
తన తమ్ముని దరికి విలిచి
ఓ ప్రసేన! ఈ రత్నము
ఈంచుకొనుము నీ దగ్గిఱ.

ఇది పెట్టిన బంగారము
వదిలముగా అప్పగించి
నా కవనరమైనప్పుడు
నాణ్యము చెడకుండ నిమ్ము.

అని పలికి యొసంగినట్టి
ఆ రత్నము గొని యాతడు
సంతసమున మిన్నందెను
చక్కగ ధరియించుకొనెను.

శుచి శుభ్రము లేనివాడు
సొగసున కా మణి దాల్చిన
పసిడి మాట దేవుణ్ణుగు
ప్రాణాపద కలిగించును. —(సశేషం)

జ్వాలాద్వీపం

14

[చిత్రసేనుడు తన వాగ్దానం చేసిన ప్రకారం ఉగ్రాఖిడికి తన ప్రదమ సంకావాన్ని యివ్వకుండా, ఇతర్ల పిల్లల్ని యిచ్చాడు. ఉగ్రాఖిడు ఈ మోసం గ్రహించాడు. చివరకు చిత్రసేనుడు తన పిల్లవాణ్ణి ఉగ్రాఖిడి వరం చేశాడు. ఉగ్రాఖిడు ఆ పిల్ల వాడికి ఉగ్రదత్తుడని పేరుపెట్టి, మరిద్దరు కుర్రవాళ్ళతో, అతణ్ణి తన కోటలో పెంచసాగాడు. తరవాత—]

బిదేళ్ళ వయసు వరకూ, రాజభోగాలతో సుకుమారంగా పెరిగిన చిత్రసేనుడి కుమారుడు, రాక్షసుడైన ఉగ్రాఖిడి కోటలో ఉగ్రదత్తుడనే పేరుతో పెరగసాగాడు. అతడికి తోడుగా వుంటూ అటపాటల్లో పాల్గొనేందుకు దొంగిలించుకురాబడిన పల్లెబాలురకు, ఉగ్రాఖిడు రుద్రుడు అనుద్రుడు అని పేర్లు పెట్టాడు. ఈ ముగ్గురూ రాక్షసుల నడుమ తిత్తమ్మా రాక్షస బాలురతోపాటు పెరిగి పెద్ద వారవుతున్నారు.

రోజులూ, వారాలూ, నెలలూ, సంవత్సరాలూ గడిచిపోతున్నై. చూస్తూండగానే పదిహేను సంవత్సరాలు గిరువ తిరిగినై. ఉగ్రాఖిడు తన నాయకత్వంకింద వున్న రాక్షసులను హింసోపృత్తి మాన్చి నాగరికులను చేసెందుకు, వాళ్ళవేత అడవి నరికించి వ్యవసాయపు పనులు చేయించసాగాడు. కాని, వాళ్ళకు భూములు దున్నేందుకూ, పండిన పంటలను ఇళ్ళకు చేర్చేందుకూ మామూలు పద్ధతూ, దున్నుపోతులూ పనికి

కారణాలవల్లా చిత్రసేనుడు పాలిస్తున్న కపిలపురరాజ్యం సర్వసంపదలతో తులతూగ సాగింది.

అప్పుడు ఉగ్రదత్తుడూ, అతడి చెలి కాళ్లయిన రుద్రాదులూ ఇరవై ఏళ్లు నిండిన నవయవ్వనులు. వాళ్లు కత్తిసామూ, గుర్రపుస్వారి, ఈటె విసరటం, ధనుర్పాణాలు ప్రయోగించటంలో గొప్ప నిపుణులైయ్యారు. వాళ్లు ఉగ్రాక్షుడి ద్వారా ఒకప్పుడు కపిలపుర రాజ్యంలో పెద్ద సంక్షోభం కలిగించిన, జ్వాలాద్వీపపు పులి రాయుళ్లను గురించి విన్నారు.

రాలేదు. మహా కాయలూ, బలశాలులూ అయినవాళ్ళు చేతుల్లో, మనుమలు ఉపయోగించే ఈ పశువులు ఎందుకూ అక్కరకు రాకుండా పోయినై. ఆ కారణంచేత వాళ్ళు పినుగులనూ, ఒంటెలనూ, బుల్లమ్మగాలనూ నాగళ్ళకూ, బండ్లకూ కట్టి వ్యవసాయపు పనులు చేయసాగారు. ఇది అడవిలో వున్న గ్రామాల్లో నివసించే ప్రజలకు ఎంతో ఆశ్చర్యాన్ని, అబ్బురపాటునూ కలిగించింది. రాక్షసులు సరమాంస భక్షిణ, గ్రామాలమీద పడి పశువులను దొంగిలించుకుపోవటం మాని, ఈవిధంగా వ్యవసాయదారులై సందుకు వాళ్లెంతగానే సంతోషించారు. ఈ అన్ని

"ఈనాటికి ఆ పులిరాయుళ్లు భయంకర పక్షులమీద ఎక్కి, అప్పుడప్పుడూ రాత్రి వేళల మన రాజ్యంలో కనిపిస్తూవుంటారు. గత పదిహేను సంవత్సరాలుగా వాళ్లు రాజ్యంలో చేసిన దుండగం ఏమీలేదు. వాళ్ల నాయకుడుగా యిక్కడికి వచ్చిన కరవీరుడూ, ద్రోహ నాగవర్మా మనకు చిక్కకుండా పారిపోయారు," అని చెప్పాడు ఉగ్రాక్షుడు.

ఉగ్రాక్షుడి ఈ మాటలూ, హెచ్చరిక ఉగ్రదత్తుడి మనసులో బాగా హత్తుకు పోయినై. ద్రోహ నాగవర్మా, అతడి అనుచరుడు కరవీరుడూ జ్వాలాద్వీపంలో

వున్నారో లేదో అన్న సంగతి యిదమిత్థంగా తెలుసుకుంటే తప్ప, రాజ్యానికి క్షేమం లేదని అతడు నిర్ణయించుకున్నాడు. ఈ నాటికి రాజ్యంలో జ్వాలాద్వీపవాసులు అప్పు డప్పడూ కనిపిస్తూ వువ్వారంటే—వాని అర్థం ఆ క్రూరులు ఈ కవలపుర రాజ్యాన్ని గురించి పూర్తిగా మరిచిపోలేదన్నమాట.

ఉగ్రదత్తుడు తన స్నేహితులైన రుద్రా రుద్రులతో సంప్రదించి ఒక పథకం వేశాడు. అదేమిటంటే, రాజ్యంలో రాత్రివేళల చెదురుగా అక్కడా యిక్కడా కనబడే జ్వాలాద్వీపవాసుల్లో ఒకణ్ణి ప్రాణాలతో పట్టు కోవటం. అలా ఒకడు దొరికినట్లైతే వాడి ద్వారా ప్రస్తుత జ్వాలాద్వీపపు స్థితిగతులు తెలుసుకోవచ్చు. ద్రోహి నాగవర్మా, కర వీరుడూ సజీవులో కాదో గ్రహించవచ్చు. ప్రాణాలతో ఒక జ్వాలాద్వీపపు పులి రాయుణ్ణి పట్టుకోవాలంటే, అరణ్యంలో వున్న ప్రజలూ, రాక్షసులూ సహకరించాలి. ఏదైనా పెద్ద బహుమానం ప్రకటిస్తే వాళ్లు అన్నిటికీ తెగించి, రేబవలు కాపలా వేసి, ఒక్క పులిరాయుణ్ణియినా తప్పక పట్టుకు తీరుతారు.

ఉగ్రదత్తుడు ఈవిషయం తన పెంపుడు తండ్రి అయిన ఉగ్రాక్షుడితో మాట్లాడాడు.

ఉగ్రాక్షుడు వెంటనే అంగీకరించాడు. "పులి రాయుణ్ణి ప్రాణాలతో పట్టి తెచ్చినవాళ్ళకు ఒక లక్ష బంగారు కాసులు యిస్తామని చాటింపు వేయించు. పోయిందేమిటి? మన కోటలోని నేల మాళిగలలో బంగారం మూలుగుతున్నది," అన్నాడు ఉగ్రాక్షుడు.

ఉగ్రదత్తుడు అడవిలోని జనవాసాల్లో రాక్షసులు నివసించే కొండ చెరియల్లో చాటింపు వేయించాడు. అది మొదలు రోజు జ్వాలాద్వీపపు పులిరాయుళ్ళను గురించిన సమాచారం ఉగ్రాక్షుడి కోటకు తెలియ వస్తూండేది. పులిరాయుళ్లు తమ భయంకర పటులమీద ఎక్కి రాత్రివేళ చాలాచాలా

ప్రదేశాల్లో కనిపిస్తున్నారు. కానీ, ఎక్కడా వాళ్లు కిందికి దిగటంలేదు.

ఈరకమైన వార్తలు ఉగ్రదత్తుణ్ణి నిరుత్సాహ పరిచినై. పులిరాయుళ్లు రాజ్యంలో ఎలాంటి కల్లోలం కలిగించాలనే ప్రయత్నంలో, ఈవిధంగా రాత్రివేళల వేగు వస్తున్నారో అతడికి అర్థంకాలేదు. ఒకవేళ ఆ క్రూరులు ప్రజల కంటబడకుండా, ఏమారు మూలనున్న అడవి ప్రాంతాల్లోన్నయినా కిందికి దిగుతున్నారా?

ఈ ఆనుమానం తీరాలంటే తనే స్వయంగా రాత్రివేళల్లో అడవిలోకి పోయి, ఏదో ఒక ఎత్తయిన ప్రదేశాన్నించి కావలా

కాయాలి. ఉగ్రదత్తుడు యీ నిర్ణయానికి రాగానే, రుద్రుడూ ఆరుద్రుడూ కూడా అతడి వెంట వచ్చేందుకు ఉత్సాహం కనబరిచారు. ఒకనాటి సూర్యోదయం వేళ ముగ్గురూ కోట వదిలి గుర్రాలమీద అరణ్యంలోకి బయలుదేరారు. వాళ్లు జనులు నివసించే గ్రామాలను వదిలి, నిర్జనంగా వుండే అరణ్య ప్రాంతాల వెంట నడిరేయివరకూ ప్రయాణం చేశారు.

ఆసరికి ముగ్గురూ అలసిపోయారు. గుర్రాలు బాగా డస్సిపోయి వున్నాయి. తెల్లవారేవరకూ అక్కడ వున్న ఒక దేవదారు వృక్షం కింద విశ్రాంతి తీసుకోవాలని వాళ్ళు నిశ్చయించుకున్నారు. ముగ్గురూ గుర్రాలు దిగి, వాటిని విడివిడిగా చెట్లకు కట్టివేసి, తాము పడుకోదలుచుకున్న చెట్టుకిందికి వచ్చేసరికి, చెట్టు పైభాగమంతా వెలుగుతో మెరిసిపోవటం వాళ్ళ కంటబడింది.

అందరికన్న ముందు తలఎత్తి చూసిన ఉగ్రదత్తుడు, ఎక్కడలేని ఆశ్చర్యంతో, "భయంకర పక్షి! దానిమీద వున్న పులి రాయుడి చేతిలో వెలుగు నిస్తున్న వస్తువేదో వున్నది," అన్నారు.

రుద్రారుద్రులుకూడా తలలు ఎత్తి చూశారు. ఆ సరికి భయంకర పక్షి పడమటి

రుద్రుడు కూడా తలలు ఎత్తి చూశారు. అసరికి భయంకరపక్షి పడమటి దిశగా చాలా దూరం వెళ్ళిపోయింది. వాళ్ళు కూడా పక్షి పోతున్న వైపు సుంచి వెలుగు రావటం గమనించారు.

“నేను ఈ దేవదారు చెట్టు చిరారు కొమ్మకు ఎక్కి, మనం ప్రస్తుతం ఎలాంటి పరిస్థితిలో ఉన్నామో చూస్తాను,” అన్నాడు రుద్రుడు.

ఇందుకు ఉగ్రదత్తుడూ, అరుద్రుడూ సరేనన్నట్టు తలలు వూపారు.

రుద్రుడు దేవదారు చెట్టు పైకి గబగబా పాకిపోయి, కొద్దిసేపటికల్లా పగరుస్తూ కొందికి దిగి వచ్చాడు.

ఉగ్రదత్తుడు ప్రశ్నించే లోపలే రుద్రుడు పడమటి దిక్కు కేసి చెయి వూపుతూ, “ఇక్కడికి దాపులనే ఎవరిదో పెద్ద కోట ఉన్నది. కోటలో ఎక్కడా వెలుగు లేదు. బురుజుల మీద ఎవరూ కాపలా ఉన్న సూచనలు కూడా కనబడటం లేదు,” అన్నాడు.

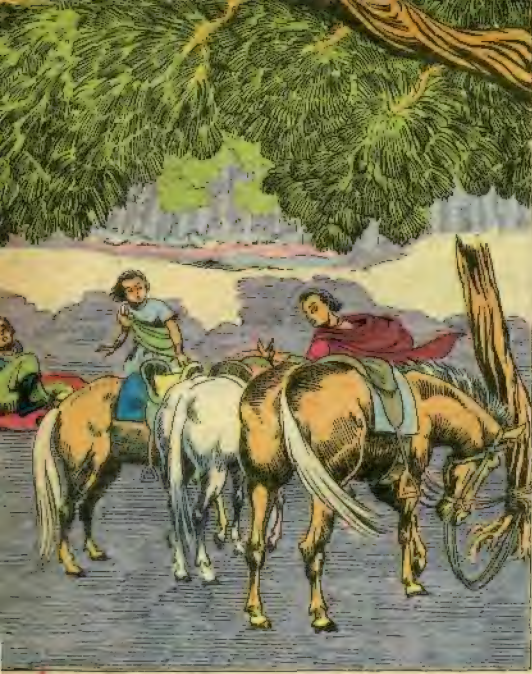
రుద్రుడి మాటల్లోని అదుర్దా గమనించిన ఉగ్రదత్తుడు, “అయితే, నీ అభిప్రాయం, పులిరాయుళ్ళు ఆ కోటలో ఏమైనా దిగి వుంటారనా?” అని అడిగాడు.

“ఆ సంగతి తెల్చి చెప్పటం కష్టం. ఆ కోటలో వుంటున్న వాళ్ళవరైనా—

వాళ్ళు ఏమాత్రం జాగ్రత లేకుండా వుంటున్నారన్నదే నా వుద్దేశం. ఇంతకు ముందు మనం చూసిన పులిరాయుడు, ఆ కోటలోగాని దాని పరిసరాల్లోగాని దిగి వుంటే, చూసి హెచ్చరిక చేసే నాడు డెవడూ వున్నట్టు లేదు,” అన్నాడు రుద్రుడు.

రుద్రుడికి కలిగిన సంశయం లాంటిదే ఉగ్రదత్తుడి కుడా కలిగింది. తన కోట రక్షణను గురించి యింత నిర్లక్ష్యంగా వుంటున్న ఈ కపిలపురం సామంతు డెవడా అని అతడు కొంచెంసేపు ఆలోచించాడు. తెల్లవారితేగాని, ఈ ప్రశ్నకు జవాబు దొరకదు. సూర్యోదయంతోపాటే లేచి,

ఇప్పుడు అరణ్యమంతా తెల్లని వెలుగుతో నిండిపోయివుంది. అకాశాన్నంటుతూన్న పెద్ద పెద్ద మానులూ, వాటి నుంచి వేలాడుతున్న పాడుగాటి ఊడలూ, వాటిని ఆధారం చేసుకుని ఒక చెట్టు మీది నుంచి మరొక చెట్టు మీదికి ఉరుకుతూన్న కోతులూ, రంగురంగుల పక్షులూ — అంతా ఎంతో మనోహరంగా వున్నది.

“ఈ ప్రాంతం మనం వుండే అరణ్య ప్రాంతంకన్న ఎంతో అందంగా వున్నది,” అన్నాడు ఉగ్రదత్తుడు.

“అందుకనే, ఈ సామంతరాజెవరో యిక్కడ కోట కట్టుకుని వుంటాడు. పులి రాయుళ్ళకు కూడా ఈ మారుమూల నున్న అరణ్యప్రాంతం మరెవరి కంటా పడకుండా దాక్కోవటం కష్టం కాదు,” అన్నాడు రుద్రుడు.

పులిరాయుళ్ళ పేరు వింటూనే ఉగ్రదత్తుడు లేచి నిలబడ్డాడు. అతడితోపాటు స్నేహితులిద్దరూ కూడా లేచి నిలబడి, “కోటకేనా ప్రయాణం? గుర్రాన్ని తెమ్మంటావా?” అని అడిగారు.

“గుర్రా లేందుకు! కోట సుమారుగా ఎంత దూరంలో వుంటుంది?” అని అడిగాడు ఉగ్రదత్తుడు.

“పావుకోసెడు దూరం కూడా వుండదని నా నమ్మకం. అయినా, నేను చీకట్లో

తాను మొట్టమొదటగా చేయవలసిన పని ఈ సామంతరాజుకు, పులిరాయుళ్ళ నుంచి రాబోయే ప్రమాదాన్ని గురించి చెప్పి, హెచ్చరించటం.

తరవాత కొద్ది సేపటికల్లా ప్రయాణ బడలికతో నిరసించి వున్న ఉగ్రదత్తుడూ, అతడి స్నేహితులూ చెట్టు కింద ఒళ్ళు మంచి నిద్రపోయారు. సూర్యోదయం కాగానే అడవిలో జంతువులూ, పక్షులూ చేసే కలకలం వింటూనే వాళ్ళ గుర్రాలు పెద్దగా సకిలించి, గిట్టలతో భూమిని మోద సాగినై. ఆ చప్పుడుకు ఉగ్రదత్తుడూ, రుద్రులూ ఉలిక్కిపడి లేచి మార్చున్నారు.

చెట్టు మీది నుంచి చూశాను. నేను ఊహించిన దానికన్న ఎక్కువ దూరం వుండినా వుండవచ్చు." అన్నాడు రుద్రుడు.

"ఎంత దూరం అయితే మనకేం? గుర్రా లెక్కండి," అన్నాడు ఆరుద్రుడు.

ముగ్గురూ గుర్రాలు కట్టివేసి వున్న చెట్టు దగ్గరకు వెళ్ళి, వాటి తాళ్ళు విప్పతూన్నంతలో, అల్లంత దూరాన్నుంచి పెద్దగా ఆర్తనాదం వినబడింది.

అది వింటూనే స్నేహితులు ముగ్గురూ నిశ్చేష్టులయ్యారు. ఆ ఆర్తనాదం చేసినది ఒక స్త్రీ కంఠం.

"ఎవరో స్త్రీ ప్రమాదంలో చిక్కుకున్నట్టున్నది!" అన్నాడు రుద్రుడు.

"ఊ, త్వరగా రండి, పరిగెత్తండి!" అంటూ ఉగ్రదత్తుడు కత్తి దూసి ఆర్తనాదం వచ్చినది కుక్క కేసి వేగంగా పరిగెత్త సాగాడు.

స్నేహితులు ముగ్గురూ కొంత దూరం పరిగెత్తేసరికి, చెట్ల వెనకగా కొన్ని మానవా

కారాలు కనిపించినై. మరి కొంత దూరం ముందుకు వెళ్ళేసరికి, పట్టువస్త్రాలు ధరించి, సర్వాభరణాలతో వున్న ఒక యౌవనవతిని, నలుగురు పులిరాయుళ్ళు పట్టుకునేందుకు చేసే ప్రయత్నం వాళ్ళ కంటబడింది. ఆమె, ఆమె వెంట వున్న దాసీలూ పులిరాయుళ్ళకు చిక్కకుండా పారిపోయేందుకు ప్రయత్నిస్తూ, "రక్షించండి! రక్షించండి!" అని కేకలు పెడుతున్నారు.

"భయం లేదు, వస్తున్నాం!" అంటూ ఉగ్రదత్తుడూ, రుద్రా రుద్రులూ కేక పెట్టారు. ఆ మరుక్షణం చెట్ల కొమ్మల మీది నుంచి బిలబిలమంటూ కొందరు పులిరాయుళ్ళు వాళ్ళ మధ్యకు దూకారు. ఉగ్రదత్తుడూ, అతడి స్నేహితులూ, ఈ అనుకోని దాడికి నిశ్చేష్టులై తెప్పరిల్లే లోపలే, పులిరాయుళ్ళు, వాళ్ళను నిరాయుధుల్ని చేసి, తాళ్ళతో కాళ్ళూ చేతులూ బిగించి, భయంకర పటుల కేసి లాక్కుపోయారు. —(ఇంకావుంది)

మాలతీ మోధవం

పద్మావతి నగరంలో దేవరాతుడూ, భూరి వసువూ అనే బాల్యమిత్రులుండేవారు. వారు కలిసి చదువుకుంటూ ఉండి, "మనం పెద్ద వాళ్ళమయ్యాక మనలో ఒకరికి కొడుకూ, ఇంకొకరికి కూతురూ పుడితే వారికి పెళ్ళి చేసి వియ్యంకులమవుదాం," అనుకున్నారు. తరవాత దేవరాతుడు విదర్భరాజువద్ద మంత్రి అయ్యాడు, భూరివసువు పద్మావతి నగర రాజువద్ద మంత్రి అయ్యాడు. వారు అనుకున్నట్టే దేవరాతుడికి మాధవుడనే కొడుకూ, భూరివసువుకు మాలతి అనే కూతురూ కలిగారు.

తానూ తన మిత్రుడూ చిన్నతనంలో అనుకున్న మాట దేవరాతుడు మరవలేదు. అయినా మాలతి మాధవులను బలాత్కరించి పెళ్ళిచేసేకన్న వారిద్దరినీ ఒకచోట చేర్చి, వారు పరస్పరం చూసుకుని, ప్రేమించుకుని, పెళ్ళాడే అవకాశం కలిగించటం

మంచిదని ఆయనకు తోచింది. అందుచేత ఆయన తన కొడుకైన మాధవుణ్ణి, తర్క విద్య అభ్యసించే మిషమీద పద్మావతి నగరానికి పంపాడు. మాధవుడి వెంట అతని చెలికాడైన మకరందుడూ, సేవకుడైన కలహంసకుడూ వెళ్ళారు.

మాధవుడు పద్మావతి నగరం వచ్చాక తరుచు మంత్రిగారి ఇంటిముందుగానే వస్తూ పోతూ ఉండటంచేత మంత్రిగారి మేడమీద అతనికి మాలతి కనిపించేది. ఇద్దరూ ఒకరినొకరు చూసుకున్నాక ఇద్దరి హృదయాలలోనూ ప్రేమమీబాలు పడ్డాయి.

మాలతికి మదయంతిక అనే స్నేహితురాలున్నది, మదయంతిక అన్న నందమడనే వాడు రాజుగారికి అప్రమిత్రుడు. మదయంతికను చూసినది మొదలు మాధవుడి మిత్రుడైన మకరందుడి మనసులో ప్రేమ అంతురించింది.

రాజుగారితో నివేదించుకున్నాడు. రాజుగారు తన మంత్రితో, “నీ కుమార్తె మాలతిని నందనుడికి ఇచ్చి పెళ్లిచెయ్యి!” అన్నాడు. నందనుడు పయను మళ్లినవాడే గాక కురూపకూడాను. కనక భూరివసువుకు అతణ్ణి అల్లుడుగా చేసుకోవటం సుతరామూ ఇష్టంలేదు. అయినా రాజుగారికి ఎదురాడటం తగదుగనక, “ప్రభువుల కన్యలకు ప్రభువుల ఇష్టప్రకారం జరగక ఏంచేస్తుంది?” అన్నాడు.

ఈ సంగతి యోగిని కామందకి తెలిసింది. ఎలాగయినా మాలతి మాధవుల మధ్య ప్రేమ పెంపొందేటందుకు తగిన ఉపాయాలు చూడమని ఆమె తన శిష్యురాలైన బుద్ధిరక్షితతో చెప్పింది.

ఈలోపుగా మాలతి తాను ప్రేమించిన మాధవుడి రూపాన్ని చిత్రించింది. మాలతికి లవంగిక అనే చెలికత్తై ఉన్నది. ఈమె ఈ చిత్రపున్ను మాధవుడికి చేర్చి ఉద్దేశంతో కామందకి వద్ద ఉండే ఒక పరిచారిక కిచ్చింది; మాధవుడి సేవకుడు కలహం సుడు ఈ పరిచారికను ప్రేమిస్తున్నాడు.

ఒకనాడు మన్మథోత్సవం జరిగింది. మాధవుడు మకరందోద్ధానానికి వచ్చి, ఒక పొగడచెట్టుకింద కూచుని, అక్కడ రాలిన

పద్మావతినగరంలోనే కామందక ఆనె యోగిని ఉన్నది. మాలతి మాధవుల తండ్రులు చిన్నతనంలో వియ్యంకుల మవుదామని ఆమె ఎదటనే ప్రతిజ్ఞ చేసుకున్నారు. అదీగాక కామందకి మాలతికి ఒక రక్షకురాలులాగా ఉంటూవచ్చింది. ఈ కారణాలన్నిటినీ బట్టి ఆమె మాలతి మాధవుల మధ్య ప్రణయాన్ని పెంపొందించి, వారు పెళ్లాడేలాగ చేయాలనే ఉద్దేశంతో ఉన్నది.

అయితే ఆమె ఉద్దేశానికి అనుకోని విఘాతం జరిగింది. రాజుగారి అప్త మిత్రుడైన నందనుడికి మాలతిని పెళ్ళాడాలనే దురాశ పుట్టింది. అయిన ఆ సంగతి చల్లగా

పొగడపూలు ఏరి మాలగా గుచ్చుసాగాడు. అంతకు ముందే చెలికత్తెలతో సహా కామ దేవాలయానికి వెళ్లిన మాలతి తిరిగివస్తూ ఆ ప్రాంతం చేరింది. ఆమెను చూస్తూ మాధవుడు కలవరపడి తాను గుచ్చుతున్న పూలను వంకరటింకరగా గుచ్చి ఎలాగో పూర్తిచేసి తన మెడలో వేసుకున్నాడు. ఇంతలో మాలతికోసం ఏనుగు వచ్చి ఆమెను ఎక్కించుకుపోయింది.

మాలతి చెలికత్తె అయిన లవంగిక మటుకు అక్కడే ఉండి పూలు కోసేదాని లాగా అభినయిస్తూ, మాధవుణ్ణి పలకరించి, "అయ్యా, మీ మెడలో ఉండే పొగడదండ ఎంతో చక్కగా ఉంది. మా మాలతికి ఇలాటి దండలు ఎంతో ఇష్టం," అన్నది. మాధవుడు ఆ పొగడదండను తీసి లవంగికకు ఇచ్చేశాడు.

లవంగిక వెళ్ళిపోయాక మకరందుడు మాధవుణ్ణి వెతుక్కుంటూ ఆ ఉద్యానానికే వచ్చాడు. మాధవుడు తన ప్రేమగొడవ అంతా తన స్నేహితుడితో చెప్పుకుని, తనను మాలతి ప్రేమిస్తున్నదే లేదో అని మధన పడుతుండగా, అతని సేవకుడు కలహం నుడు ఒక చిత్తరువు తెచ్చి ఇచ్చాడు. అది మాలతి రచించిన మాధవుడి బొమ్మ.

ఈ బొమ్మ చూసుకున్నాక మాలతి తనను ప్రేమిస్తున్నట్టు మాధవుడికి రూఢి అయింది. తరవాత అతను మకరందుడి ప్రేరణతో తన బొమ్మ పక్కన మాలతి బొమ్మ చిత్రించాడు. దానికింద అతను ఒక శ్లోకం రాసి, తనకు మాలతిని చూస్తే కలిగే అనందం మరీ దేనివల్లా కలగదని స్పష్టం చేశాడు. సరిగా ఈ సమయానికి కలహం నుడి ప్రయురాలు వచ్చి చిత్తరువును పట్టుకుపోయి లవంగికకు చేర్పింది.

మాధవుడు గుచ్చిన పొగడదండా, చిత్త రుపూ మాలతికి చేరాయి. వాటిని చూసి మాలతికి మాధవుడిపైన మరింత ప్రేమ

కలిగింది. కాని యోగిని కామండక్ పచ్చి, మాలతికి వయసుమళ్ళిన నందనుడికి పెళ్ళి జరగాలని రాజుగారు ఆజ్ఞాపించినట్టు తెలియజేసింది. మాలతి విచారసాగరంలో ముణిగిపోయింది. వివాహం విషయంలో రాచకన్నెలు తల్లిదండ్రుల ఆజ్ఞకు కట్టుబడి ఉండనవసరం లేదనీ, తమకిష్టమైనవారిని గాంధర్వవిధితో వివాహమాడవచ్చుననీ సలహా చెప్పి కామండక్ వెళ్ళిపోయింది.

మాలతి మాధవులను ఒకచోట చేర్చి టూనికీ సర్వవిధాలా యత్నిస్తున్న యోగిని కామండక్ ఒకనాడు మాధవుణ్ణి శివాలయం ఆవరణలో చెట్ల గుబురు చాటున ఉంచి,

అలయానికి వచ్చిన మాలతిని ఆ సమీపంలో కూచోబెట్టి మాలతికి మాధవుడి పైగల (పేసును గురించి మాట్లాడించింది.

మాలతి మాటలు విని మాధవుడు ఆనందపారవశ్యంలో ఉండగా దూరం నుంచి కేకలు వినిపించాయి. మాలతి స్పృహితురాలూ, నందనుడి చెల్లెలూ అయిన మదయంతికకు ఒక పులివల్ల ప్రమాదం తటస్థించింది. మాధవుడు తానున్న చెట్ల మాటునుంచి బయటికి వచ్చి పులి ఉన్న దిక్కుగా పరిగెత్తాడు. కాని దైవశాసన అటుగా వస్తున్న మకరందుడు పులితో కలియబడి పోరాడి, దాన్ని చంపి, తాను మూర్ఛపోయాడు. అతని గాయాలూ, నెత్తురూ చూసి మాధవుడు కూడా మూర్ఛ పోయాడు. మదయంతిక తన ప్రాణాలు కాపాడిన మకరందుడికోసం కంగారు పడింది కాని యోగిని తన కమండలంలోని జలం ముఖాన చల్లగానే అతను తేరు కున్నాడు. మాలతి తన నుదురు నిమిరేసరికి మాధవుడు కూడా కళ్ళు తెరిచాడు.

ఇంతలో మదయంతిక కోసం ఒక సేవ కుడు వచ్చి, “అమ్మా, మీ అన్నగారికి మాల తికి పెళ్ళి ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయట. మిమ్మల్ని వెంటనే రమ్మన్నారు,” అని

చెప్పాడు. తన స్నేహితురాలైన మాలతి తనకు వడినె కాబోతున్నదని మదయంతిక ఎంతో సంతోషించింది.

మాధవుడు మాత్రం పూర్తిగా కుంగి పోయాడు. యోగిని అతనికి ధైర్యం చెప్పి మాలతిని వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది. కాని మాధవుడు ధైర్యం చెందలేదు; "ఎలాగూ మాలతి నాకు దక్కదు. నా బన్మ వృధా! ఇక నేను శృకానాలలో పికాచాలకు సరమాంసం అమ్ముకుంటూ తిరగవలసిన వాణ్ణి!" అనుకున్నాడు.

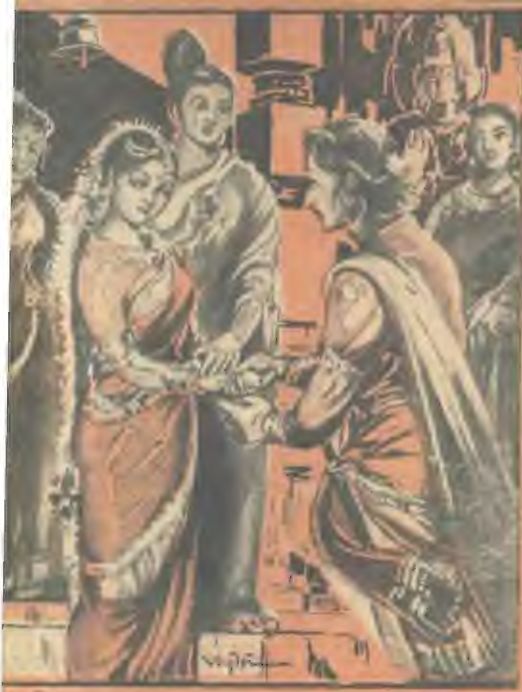
అతను నిజంగానే శృకానంలో తిరగ సాగాడు. ఆ శృకానాన్ని అనుకుని 'కరాళ శక్తి' అలయం ఉన్నది. ఆ అలయంలో అఘోరఘంటుడనే కాపాలికుడు, కపాల కుండల అనే తన శిష్యురాలితో చేరి ఉపాసన చేస్తున్నాడు. వాడు శక్తికి ఒక అంద గత్తె అయిన కన్యను బలి ఇవ్వదలిచి తన శిష్యురాలిని పంపాడు. అమె మంత్రశక్తిచేత మాలతినే తెచ్చింది; ఆ సమయంలో మాలతి మేడలో ఒంటరిగా పడుకుని నిద్ర పోతున్నది.

అఘోరఘంటుడు మాలతిని వధ్య చిహ్నాలతో అలంకరించి దేవికి పూజ ప్రారంభించాడు. తనకు చావు సమీపించి

దని గ్రహించి మాలతి తన తల్లిని, యోగిని కామందకినీ, తన చెలికత్తె లవంగికనూ ఎలుగెత్తి పిలుస్తూ ఏడ్చింది. శృకానంలోనే తిరుగుతున్న మాధవుడు ఆలయంవేపు నుంచి మాలతి గొంతు వినిపించేసరికి ఆశ్చర్యపడి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

ఆ సమయాన అఘోరఘంటుడు కత్తి ఎత్తి మాలతిని సరకబోతున్నాడు. అమె మాధవుణ్ణి చూసి, "రక్షించు, రక్షించు!" అంటూ అతన్ని గట్టిగా కొగలించుకున్నది. మాధవుడు అఘోరఘంటుడి చేతి కత్తి లాగేసి వాణ్ణి చంపేశాడు. అంతలోనే మాల తిని వెతుక్కుంటూ కొందరు మనుషులు

చందమామ

గ్రామదేవత ఆలయానికి వంపి, గర్భగుడిలో దాగి ఉండమన్నది, మాలతి లవంగికా యోగిని వెంట ఆలయానికి వచ్చారు. మాలతిని పెళ్ళికూతుర్ని చెయ్యటానికి రాజుగారు పంపిన వస్త్రాభరణాలు కూడా ఆలయం వద్దకే చేరాయి.

యోగిని ఆలయంలో మాలతిని మాధవుడికి కన్యాదానం చేసి, "మీరిద్దరూ చెట్ల చాటున పడి, మా విహారానికి చెందిన ఉద్యానవనానికి వెళ్ళండి. అక్కడ మీ పెళ్ళికి ఏర్పాట్లన్నీ నిద్రంగా ఉన్నాయి. మకరండుడూ, మదయంతికా కూడా అక్కడికి వస్తారు," అని చెప్పి పంపిసింది. తరవాత ఆమె మకరండుడికి రాజు పంపిన వస్త్రాభరణాలతో పెళ్ళికూతురువేషం వేసి, అతన్ని, లవంగికనూ వెంటబెట్టుకుని భూరి వసువుగా రింటికి వెళ్ళింది.

మాలతి వేషంలో ఉన్న మకరండుడికి నందనుడికి పెళ్ళి జరిగిపోయింది. మోసం బయటపడకుండా యోగిని ఎంతో శ్రద్ధ తీసుకున్నది. నందనుడు పెళ్ళికాగానే "పెళ్ళికూతురు"తో సహా తన ఇంటికి వెళ్ళి గృహ ప్రవేశం చేశాడు. ఆ రాత్రి నందనుడు పడక గదిలో "పెళ్ళికూతురు"తో సరసం చెయ్యబోయ్యేసరికి, మాలతి వేషం ధరించిన మక

వచ్చారు. వారివెంట మాలతి, 'క్షేమంగా ఇల్లు చేరింది.

కపాలకుండల మటుకు తన గురువును చంపిన మాధవుడిపైన పగ తీర్చుకుంటానని శపథం చేసి తన మాయచేత తప్పించుకు పోయింది.

అక్కడ రాజుగారి ఇంట నందనుణ్ణి పెళ్ళికొడుకుని చేశారు. వారు సవరివారంగా పెళ్ళికూతురి ఇంటికి రాబోతున్నారు. యోగిని మాలతి తల్లితో, "అమ్మాయిని పెళ్ళికూతుర్ని చేసేముందు గ్రామదేవతకు మొక్కించి తెస్తాను!" అన్నది. ఆమె అంతకుముందే మాధవుణ్ణి, మకరండుణ్ణి

రందుడు ఒక్క తోపు తోసేశాడు. నంద
నుడు, "ఛీ, ఇది చిన్నతనంనుంచి చాలా
దుష్టురాలు!" అనుకుని అక్కడినుంచి
వెళ్ళిపోయాడు.

అందరూ నిద్రపోతున్నారు. ఆ సమ
యంలో యోగిని శిష్యురాలయిన బుద్ధి
రక్షితా, మాలతి చెలికత్తె అయిన లవంగికా
మదయంతికను నిద్ర లేపి తెచ్చారు. తన
అన్న పెళ్ళిచేసుకున్నది మాలతిని కాదనీ,
తన ప్రియుడైన మకరందుణ్ణి అనీ అమె
తెలుసుకున్నది. తరవాత వాళ్ళు నలుగురూ
కలిసి యోగిని ఉండే విహారం వక్కాన గల
తోటకు బయలుదేరారు.

కాని దారిలో రాజభటులు వారికి అడ్డం
తగిలి అనుమతంమీద మకరందుణ్ణి
పట్టుకుపోయారు. బుద్ధిరక్షితా, మదయం
తికా, లవంగికా నిశ్చేష్టులై ఉండగా
మాధవుడి సేవకుడు కలహంసుడు అటుగా
వచ్చి వారిని మాలతి మాధవులున్న చోటికి
తీసుకుపోయాడు.

ఈ వార్త వింటూనే మాధవుడు తన
మిత్రుణ్ణి రక్షించటానికి బయలుదేరాడు.
అతను వెళ్ళిన కాస్తేపటికి మాలతి ఒంట
రిగావున్న సమయం చూసి, కపాలకుండల
అమెను తీసుకుని శ్రీశైల మార్గాన బయలు

దేరింది. తన గురువును చంపినందుకు
మాధవుడిపై పగ తీర్చుకోవటానికి అమె
సమయంకోసం వేచి ఉన్నదికదా, ఆ
సమయం ఇప్పుడమెకు దొరికింది. మద
యంతిక మొదలైనవాళ్ళు అమెకోసం
వెతుక్కుని కంగారుపడ్డారు.

ఈలోపల మకరందుడు తనను పట్టు
కున్న రాజభటులతో హెరారా హెరారి
పోరాటం సాగించాడు త్వరలోనే మాధవుడు
కూడా అతనికి అండగా యుద్ధం ప్రారం
భించాడు. నందనుడి వివాహం భగ్నంచేసి,
మదయంతికను ఎత్తుకుపోయాడని మకరం
దుడిపై నేరం మోపిన రాజు తన మేడపై

నుండి, తన భటులతో విరోచితంగా పోరాడే యువకుల నిర్దోషిని చూసి ముచ్చటపడి, వారిని తీసుకురమ్మని భటులను పంపాడు.

మాధవ మకరందులు రాజుగారికి తమ పుట్టుపూర్వోత్తరాలు తెలిపి, ఆయనచేత గౌరవించబడి తమ ప్రియురాల్యతో ఈ విషయం చెప్పటానికి విహారపు తోటకు వచ్చారు. అక్కడ మదయంతిక ఉన్నదిగాని మాలతి లేదు. మాధవుడు కామందకి వద్దకు వెళ్లాడు. మాలతి అక్కడా లేదు. మాధవుడికి మరి చెడిపోయింది. అతను మాలతిని వెతుక్కుంటూ అడవిని పడి, కనిపించిన ప్రతి మృగాన్ని, "మీకు మాలతి కనబడిందా?" అని అడగసాగాడు. మకరందుడు అతని వెంటనే నీడలాగా ఉన్నాడుగాని, అతన్ని ఊరడించలేకపోయాడు. తన మిత్రుడి అవస్థ చూడలేక మకరందుడు ఏ కొండపై నుంచి అయినా దూకి అత్మహత్య చేసుకుందామని కూడా ఆనుకున్నాడు.

అదృష్టవశాత్తూ కపాలకుండలకు సాదా మిని అనే యోగిని ఎదురుపడింది. ఈ సాదా మిని కామందకి శిష్యురాలు, మహా శక్తి సంపన్నురాలు. ఆమె కపాలకుండలను పిడించి, మాలతిని కాపాడి శ్రీకైలం లోనే భద్రంగా ఉంచి, ఆమె మెడలోని పొగడ దండను గుర్తుగా తీసుకుని మాధవుణ్ణి వెతుకుతూ బయలుదేరింది. మకరందుడు అత్మహత్య చేసుకోబోతూండగా ఆమె దేవుడులాగా అక్కడికి వచ్చి అతనికి మాలతి కేమవార్త చెప్పింది. తరువాత ఆమె మాలతి మాధవులను ఒకచోట చేర్చింది.

జరిగిన సంగతులన్నీ తెలిసినాక రాజు మాలతీ మాధవుల వివాహానికి సంతోషంతో ఆమోదించాడు. అదేవిధంగా ఆయన మదయంతికా మకరందుల వివాహానికి కూడా సమ్మతించాడు. చిన్నతనంలో దేవరాతుడూ, భూరివసుపూ అనుకున్న ప్రకారంగా వియ్యంకులు కాగలిగారు.

విశాచాల జేగంట

పూర్వం చీనాలో ఒక అన్నా, ఒక తమ్ముడూ ఉండేవారు. కావటానికి వాళ్ళు ఒకతల్లి పిల్లలే అయినా వాళ్ళ బుద్ధులలో ఎంతో వ్యత్యాసం ఉండేది.

అన్న చాలా చెడ్డవాడయితే, తమ్ముడు ఎంతో బుద్ధిమంతుడు.

తండ్రి పోగానే అన్న డబ్బంతా తన సొంతం చేసుకుని, దాన్ని హెచ్చు వడ్డీలకు అప్పలిచ్చి ధనవంతుడయ్యాడు. తమ్ముడు అన్నకు ఎదురుచెప్పక, గ్రామంలో వాళ్ళకు రకరకాలుగా సహాయపడుతూ, అస్తమానం శ్రమచేస్తూనే, ఇతరుల సహాయంతోనే పాట్ల గడుపుకుంటున్నాడు.

ఒకనాడు తమ్ముడు చక్కెరపాకం కావడి చేసుకుని పొరుగుదారిలో ఇచ్చి రాఫలిసివచ్చింది. దారి కొండదారి. అంతకు ముందే వాన కురియటంచేత కొండచెరియ జారుడుగా ఉన్నది. తమ్ముడు కావడి చేసు

కుని కొండదారివెంట ఎక్కుతూండగా కాలు జారింది. వాడు పాకం కడవలతోసహా పల్లానికి దొర్లాడు. కడవలలో ఉన్న పాక మంతా వాడి ఒంటినిండా పట్టి గట్టిగా బిగుసుకున్నది.

వాడు పడిన చోటునుంచి లేచే లోపుగా కొన్ని విశాచాలు అటుగావచ్చి, "అమ్మయ్యా! ఎంత పెద్ద చక్కెర బొమ్మో!" అని కేకలు పెట్టాయి. కొన్ని విశాచాలు అప్పటికప్పుడే ఆ చక్కెర బొమ్మను తినెయ్యాలను కున్నాయి. కాని అంత పెద్ద చక్కెర బొమ్మను ఒక్కపాళంగా తినటం సాధ్యం కాదు. అందుచేత విశాచాలన్నీ సాయంపట్టి తమ్ముణ్ణి తమ గుహకు తీసుకుపోయి, ఒక రాతిమీద వదుకోబెట్టాయి.

తరవాత విశాచాలు ఆ చక్కెరబొమ్మ చుట్టూ గుంపుగా చేరి కొన్ని చక్కెర పెళ్లలు గిల్లుకు తిన్నాయి.

ఇంతలో ఒక కొమ్ములు గల పికాచం,
"ఇక చాలు. చక్కెర జాస్తగా తింటే అన్నం
నయింపదు. తిండి తిని మనం అడుకోవ
టానికి పోవాలి. మన జేగంట పట్టుకు
రండి!" అన్నది.

తమ్ముడు అంతసేపూ కదలక మెదలక
చక్కెర బొమ్మలాగే ఉండిపోయాడు. తాను
మనిషి అని తెలిస్తే ఆ పికాచాలు తనను
బతకనివ్వక నానా హింసా పెడతాయని
వాడికి తెలుసు.

నెత్తిన కొమ్ములు గల పికాచం జేగంట
వాయిచేసరికల్లా గారడీలాగా రకరకాల
అహార పదార్థాలు వచ్చేకాయి.

ఆ పదార్థాల ఘుమాయింపు ముక్కుకు
తగిలేసరికి తమ్ముడికి నోరూరి, చెడ్డ అకలి
అయింది. పికాచాలు ఆ పదార్థాలన్నిటినీ
సంతోషంతో తిని, జేగంట ఒకచోట భద్రంగా
దాచి, గంతులేసుకుంటూ అడుకోవటానికి
వెళ్ళిపోయాయి.

గుహలో ఇంకెవరూ లేకుండా పోయాక
తమ్ముడు రాతిపైనుంచి చెంగున లేచి,
దాచి ఉన్న చోటినుంచి జేగంట సంగ్రహించి,
దాన్ని తన చొక్కాలో దాచుకుని, కాలి
సత్తువకొద్దీ ఇంటికి పరిగెత్తాడు.

ఆ తరవాత తమ్ముడికి భోజనం సమస్య
తీరిపోయింది. వాడు కావాలన్నప్పుడల్లా

జేగంట తినుకుని వాయిస్తే చాలు మృష్టాన్నం సిద్ధంగా ఉండేది.

తమ్ముడికి పట్టిన ఈ అదృష్టం గురించి వివరాలు తెలియగానే అన్నకు పట్టరాని అనూయ పుట్టుకొచ్చింది. తమ్ముడిలాగా చేస్తే తనకూ అలాటి అదృష్టం పడుతుందని వాడుకూడా ఒక చక్కెర పాకం కావడి భుజాన వేసుకుని అదే కొండదారి న బయలు దేరాడు. ఈసారి బురదా, బాచుడూ లేవు. అందుచేత అన్న కావాలని పడి పల్లానికి దొర్లి, పాకం ఒళ్ళంతా పూసుకుని పడు కున్నాడు. కొంతసేపటికి పిశాచాలు అటుగా వచ్చాయి. అవి అన్నను చూసి, "పారిపో

యిన చక్కెరమనిషి ఇడుగో! వీణ్ణి మన గుహకు తినుకుపోయి పించెయ్యాలో అది చేద్దాం," అని ఆరిచాయి.

ఈ మాటలు విని అన్న, తన పంట పండిందిగదా అనుకుని సంతోషించాడు.

పిశాచాలు అన్నను భుజంమీద వేసుకుని ఎత్తుకుపోయి తమ గుహలోని రాతిమీదికి చేర్చాయి.

కొమ్ముల పిశాచం, "కిందటిసారి ఈ చక్కెరమనిషి మన జేగంట దొంగిలించుకు పోయాడు. అందుచేత ఈసారి మనం వీణ్ణి భండంలో కొంచెం ఉడకబెట్టి ఉంచుదాం!" అన్నది.

పిశాచాలు అన్నను ఒక భాళీ భాండంలో పెట్టి, నిళ్ళు పోసి, భాండంకింద మంట చేశాయి. భాండంలో నీరు కాగి వేడి ఎక్కుతున్న కొద్దీ అన్నకు బాధ హెచ్చింది. చివరకు వాడు వేడి భరించలేక, భాండంలో నుంచి బయటికి దూకి గుహ బయటికి పరిగెత్తాడు. కాని వాడు ఎంతో దూరం పోక మునుపే పిశాచాలు వెంటపడి వాణ్ణి పట్టుకున్నాయి.

కొమ్ముల పిశాచం మిగిలిన పిశాచాలతో, "వీడు మళ్ళీ మనకు చిక్కుతాడే లేదో, మనం ఎప్పటికీ జ్ఞాపకం ఉండేటట్టుగా వీడికి తగిన శిక్షచేసి పంపువాం!" అన్నది.

తరవాత ఒక్కొక్క పిశాచమే వచ్చి అన్న ముక్కు పట్టుకుని ఒక అడుగు పొడుగు సాగదీసింది. అన్న ముక్కు ఏడు అడుగుల పొడుగు సాగింది. ఆ తరవాత పిశాచాలు వాణ్ణి గుహలో నుంచి విసిరి బయట పారేశాయి.

చావు తప్పి కన్ను లొట్టపోయినట్టుగా అన్న తన ముక్కును చుట్టచుట్టి చేతిలో పట్టుకుని, బతుకు జీప్రదా అంటూ తన కొంపకు చేరాడు.

తన మొగుడు పిశాచాల దగ్గర దొంగిలించి ఏదో మహత్తు గల వస్తువు తెస్తాడని అశోతో ఎదురు చూస్తున్న అన్న భార్య తన భర్త పిలుపు వినగానే తలుపు తెరిచి బయటికి వచ్చింది.

అన్న బాధతో, "నా ముక్కుమీద నిలబడ్డావు, తొలగవే!" అని ఇల్లు అదిరేలా కేక పెట్టాడు.

"అంతా చేద్యం! మీ ముక్కుమీద నేనెలా నిలబడతాను!" అంటూ ఆవిడ భర్తకేసి పరీక్షగా చూసి స్వర్ణాంతపొయింది.

అన్న తన భార్యకు బరిగిన దంతా చెప్పాడు. ఆవిడ అంతా విని నిట్టూర్చి, "పిశాచాలు చేసినదానికి పిశాచాల దగ్గరే విరుగుడు ఉంటుంది. అయినా నేను వెళ్ళి

మీ తమ్ముణ్ణి సలహా అడిగి వస్తాను!" అంటూ బయలుదేరింది.

వదినెగారు తనకోసం వచ్చేసరికి తమ్ముడు నాగలి కట్టుకుని పొలానికి పోబోతున్నాడు. వాడు చిత్రమైన మనవి. తనవద్ద ఉన్న బేగంట ఒక్క తిండెగాక ఇంకా ఏదీ కావలి సినా ఇస్తుందని వాడు అదివరకే తెలుసు కున్నాడు. అయినప్పటికీ వాడు పని లేకుండా సోమరిజతుకు బతకటం ఇష్టం లేక, ఆ గంట సహాయంతో తనకు కావలి సిన వ్యవసాయ పరికరాలు మాత్రం సంపాదించుకుని తరవాత గంటను పెట్టెలో దాచిపెట్టేసి, కష్టించి జీవిస్తున్నాడు.

"ఏం, వదినా, ఇలా వచ్చావు?" అని వాడు అన్న భార్యను అడిగాడు.

ఆవిడ కంట తడి పెట్టుకుంటూ అన్నకు విశాచాలు చేసిన శిక్ష గురించి వివరంగా చెప్పింది. తమ్ముడు అంతా విని, "నేను విశాచాలుండే కొండప్రాంతానికి మరొకసారి వెళ్ళి అన్న ముక్కు సరిచేసే మార్గం ఏమైనా ఉందేమో తెలుసుకు వస్తాను," అన్నాడు.

ఆ రోజు విశాచాలు తిండి తినే వేళకు తమ్ముడు అవి ఉండే గుహను చేరుకుని లోపల విశాచాలు అడుకునే మాటలను శ్రద్ధగా అలకించాడు.

మాటల మధ్యను ఒక విల్ల విశాచం, "పాపం, ఆ చక్కెరమనిషి ముక్కు పిమయిందో!" అన్నది.

"వాడికి బుద్ధి ఉంటే దాన్ని సరిచేసుకునే సాధనం వాడిదగ్గరే ఉన్నది. జేగంట మీద ఒక్కొక్క డెబ్బే కొట్టి, 'తగు! తగు!' అంటుంటే వాడి విడు అడుగుల పాడుగు ముక్కు కొంచెం కొంచెమే తగ్గిపోతుంది," అన్నది కొమ్ముల విశాచం.

ఈమాట విన్నాక తమ్ముడు అక్కడ మరి నిలవక సరాసరి ఇంటికి పరిగెత్తుకొచ్చాడు; తన పెట్టెలోనుంచి విశాచాల జేగంట తీసుకుని తన అన్న ఇంటికి వెళ్ళాడు.

"ఊ, ఊ! మీ అన్న ముక్కు చప్పున మామూలుగా చేసెయ్యి!" అని వదినె అతన్ని తొందర పెట్టింది.

తమ్ముడు గంటమీద ఒక డెబ్బ కొట్టి, అన్న ముక్కుకేసి చూస్తూ, "తగు!"

అన్నాడు. అన్న ముక్కు మూడంగుళాలు తగ్గింది. వాడు మరొక డెబ్బ కొట్టి మళ్ళీ "తగు!" అన్నాడు. అదీ మళ్ళీ మూడంగుళాలు తగ్గింది.

ఒక పావుగంట గడిచేసరికి అన్న ముక్కు నాలుగడుగుల పాడుగుమాత్రమే ఉన్నది. కాని అన్న భార్యకు ఆ పావుగంట ఒక యుగంలాగా తోచింది. తమ్ముడు తెలివి తక్కువవాడై తాత్పరం చేస్తున్నాడని ఆమెకు తోచింది.

అవిడ ఇక భరించలేక తమ్ముడి చేతిలో నుంచి జేగంట, శిలా లాగేసుకుని, "తగు, తగు, తగు....!" అంటూ గంటను గబగబా బాదపొగింది. ఈ బాదుడు ఫలితంగా గంట కాస్తా పగిలి ముక్కులై పోయింది. అసరికే అన్న ముక్కు తగ్గిపోవటమే గాక అసలు ముక్కే లేకుండాపోయింది. భార్య బుద్ధి తక్కువపల్లా, తొందరపాటుపల్లా వాడు శాశ్వతంగా ముక్కిడి అయిపోయాడు!

చిలుక పలుకు

ఒక ఊళ్లో కొంచెం అస్తివరుసాలైన ముసలావిడ ఉండేది. అవిడకు ఒక మనవరాలు తప్ప మరెవరూ లేరు. ముసలిది ఆ మనవరాలిని ఎంతో కట్టుదిట్టంలో ఉంచే భయభక్తులతో పెంచేది. ఆ పిల్ల బయటికి వెళ్లితన యీడు పిల్లలతో ఆడుకోరాదు, అ పిల్లలు ఈ పిల్లకోసం రాగూడదు!

మనవరాలికి ఇల్లు బండిఖానా లాగుండేది. ఇంట్లో అవ్వా, ఒక రామచిలుకా తప్పిస్తే ఇంకేమీ లేదు. ఇతర పిల్లలు స్వేచ్ఛగా తిరుగుతూ, ఆడుతూ, పాడుతూ, కేరింతలు కొడుతుంటే మనవరాలికి ముసలి దానిపైన మండిపోయేది. కాని ముసలిదంటే చెడ్డ భయం కావటంచేత అవిడ ఎదట కుక్కిన పేనులాగా, అమాయకంగా ఉండేది; ముసలిది లేనప్పుడు మాత్రం కనికొద్ద, "ఈ ముసలిముండ చచ్చిపోయినా బాగుండును!" అని పైకే అనుకునేది.

వినగా వినగా రామచిలుకకు ఈ మాటలు నేటపట్టాయి. అది ఒకనాడు ముసలిది వింటూండగా, "ఈ ముసలిముండ చచ్చిపోయినా బాగుండును!" అనేసింది.

ముసలిమ్మ ఈ మాటలకు నిర్భాంత పోయింది. అస్తమానం ఇంట్లోనే ఉండే రామచిల్లకి ఇలాటి పాపిష్టి మాటలు ఎలా వస్తాయి? అవిడకు తన మనవరాలిపైన అనుమానం తగలేదు, ఎంచేతంటే, నేట్లా నాలుక లేనట్టు కనిపించే ఆ పిల్ల నిష్కారణంగా అటువంటి మాటలు ఎందుకంటుంది?

ఒకనాడు ముసలావిడతో తమ ఇంటి సొద వీదో చెప్పకొవటానికి పొరుగింటి ముసలామె వచ్చింది. ఇద్దరూ మాట్లాడుకునే సమయంలో రామచిలుక తపిమని, "ఈ ముసలిముండ చచ్చిపోయినా బాగుండును!" అన్నది. ఈ మాటలు వింటూనే పొరుగింటి

ముసలిమ్మ వెలవెలపోయి, మాట్లాడే మాట కూడా పూర్తి చెయ్యకుండా, గిరుక్కున తిరిగి వెళ్లిపోయింది. ముసలిదానికి తల వీసేసినట్టయింది.

ఎలాగైనా ఆ చిలుకవేత ఇటువంటి మాటలు మాట్లాడకుండా చేయించాలని ముసలిదానికి అనిపించింది. పొరుగునే ఒక శాస్త్రుల్లుగారున్నాడు. వారింట కూడా ఒక రామచిలుక ఉన్నది. అందుచేత చిలుకల సంగతి అయినకూ బాగా తెలుసు.

ముసలిది శాస్త్రుల్లుగారింటికి వెళ్లి, "అయ్యా, మా చిలుక పాపిష్టి మాటలు నేర్చింది. ఎవరైనా ఇంటికి రాభయంగా ఉంటున్నది. దానికి కాస్త మందమాటలు అలపడే దారి చెబుదురూ," అన్నది.

శాస్త్రుల్లుగారు, "అదేమంత కష్టమైన పనికాదే. మా చిలుక చాలా మంచిమాటలు మాట్లాడుతుంది. దాని నోట ఎన్నడూ ఒక్క చెడ్డమాట రాదు. కావలినైతే మా చిలుకను

మీ చిలుక పంజరంలోనే నాలుగు రోజులు పాటు ఉంచుకోండి. దానినుంచి మీ చిలుక కూడా నాలుగు మంచిముక్కలు నేర్చుకుంటుంది," అన్నాడు ముసలిదానితో.

"బాబ్బాబు, అపాటిసహాయం చేతురూ!" అన్నది ముసలావిడ ఆశగా.

"దానికేంభాగ్యమమ్మా!" అంటూ శాస్త్రుల్లుగారు తమ చిలుకను అవిడకిచ్చాడు. అవిడ దాన్ని తెచ్చి తమ చిలుక వుండే పంజరంలో పెట్టింది. ఈ పని చేశాక అవిడకు పెద్ద బరువు దించేసినట్టు అనిపించింది.

కాని అంతలోనే ఇంటి చిలుక కొత్తగా వచ్చిన చిలుకను చూసి కళ్ళార్పుతూ, "ఈ ముసలిది చచ్చిపోయినా బాగుండును!" అన్నది. వెంటనే శాస్త్రుల్లుగారి చిలుక తడుపుకోకుండా, "తథాస్తు!" అన్నది. ముసలావిడకు ఒళ్లు మండిపోయింది. అవిడ పంజరం తెరిచి రెండు చిలుకలనూ వదిలిపెట్టేస్తూ, "పోయి చావండి!" అని తిట్టింది.

ముగ్గురు పెళ్లికొడుకులు

పట్టు విడవని విక్రమార్కుడు మల్లీ చెట్టు వద్దకు వెళ్లి, దానిపైనుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానంకేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవం లోని బేతాళుడు, “రాజా, ఎంత చెప్పినా నీవు ఈ శ్రమ మానకుండా ఉన్నావు. నీ పట్టుదల నిజంగా సాటిలేనిది. కనీసం నీకు శ్రమ తెలియకుండా ఉండగలండు లకు ఒక కథ చెబుతాను విను,” అంటూ ఈవిధంగా చెప్పసాగాడు :

ఒకప్పుడు ఉజ్జయిని నగరాన్ని పుణ్య సేనుడనే రాజు విలుతూ ఉండేవాడు. ఆయనవద్ద ఒక బ్రాహ్మడు మంత్రిగా ఉండే వాడు. ఆయన పేరు హరిస్వామి. ఈ హరి స్వామి చాలా సజ్జనుడే గాక రాచకార్యాలలో సమర్థుడుకూడాను.

హరిస్వామికి దేవస్వామి అనే కొడుకూ, సోమప్రభ అనే కూతురూ ఉండేవారు. దేవస్వామి తండ్రికి తగిన కొడుకు, చాలా

బేతాళ కథలు

బుద్ధిమంతుడు. ఇక సోమప్రభ భూలోక రంభ అని చెప్పవచ్చు.

సోమప్రభకు యౌవనం వచ్చాక తల్లి దండ్రులు ఆమె వివాహం గురించి ఆలోచించసాగారు. తాను అసాధారణ సౌందర్య వతిని అన్న ఉద్దేశంతో సోమప్రభ, ఎవరినో ఒకరిని పెళ్లాడటం ఇష్టంలేక, మహాశూరుడే, మహాజ్ఞానో, మహావిజ్ఞానో అయితే తప్ప తనకు పెళ్లి చేయవద్దని తల్లికి చెప్పి, ఆ సంగతి తన అన్నకూ, తండ్రికీకూడా చెప్పించింది. ఈ షరతుకు అందరూ సమ్మతించారు.

ఇంతలో ఒక దక్షిణదేశపు రాజు ఉజ్జయిని పైకి దండెత్తి వచ్చాడు. పుణ్యస్థాన మహా

రాజు ఆ శత్రురాజుతో సంధి రాయబారం జరప నిశ్చయించి, తన రాయబారిగా వెళ్లమని హరిస్వామిని పంపాడు. హరిస్వామి దక్షిణదేశానికి వెళ్ళి తాను వచ్చిన పని పూర్తి చేశాడు.

ఆ సమయంలో ఒక బ్రాహ్మణ యువకుడు హరిస్వామి వద్దకు వచ్చి, "అయ్యా, మీ కుమార్తె గొప్ప సౌందర్యవతి అని విన్నాను. ఆమెను నాకిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యండి," అని అడిగాడు.

దానికి హరిస్వామి, "నాయనా, నా కూతురును చేసుకునేవాడు గొప్ప శూరుడైనా కావాలి, జ్ఞాని అయినా కావాలి, విజ్ఞాని

అయినా కావాలి. నీవు ఏ తరగతి కిందికి వస్తావు?" అని అడిగాడు.

"నేను విజ్ఞానిని," అన్నాడాయువకుడు.

"ఏదీ, నీవిజ్ఞానం కొంచెం ప్రదర్శించు," అన్నాడు హరిస్వామి.

ఆ యువకుడు తన విజ్ఞానంతో ఒక విమానం తయారు చేసి ఉన్నాడు. అతను హరిస్వామిని అందులో ఎక్కించుకుని, ఆకాశమార్గాన లోకాలన్నీ తిప్పి తెచ్చాడు.

"భేష్, నీవు మా అమ్మాయికి తగిన వాడివే. ఇంకొక్క వారంలో ఉజ్జయినికి రా. ఆ నాడు పెళ్ళికి మంచి ముహూర్త మున్నది. నీకు మా అమ్మాయిని ఇచ్చి

చేస్తాను," అని హరిస్వామి ఆ యువకుడికి మాట ఇచ్చాడు.

ఇది జరిగిన సమయంలోనే ఉజ్జయినిలో మరొక బ్రాహ్మణ యువకుడు హరిస్వామి కొడుకైన దేవస్వామి వద్దకు వచ్చి, "నాకు మీ చెల్లెలి నిచ్చి పెళ్ళి చేస్తారా?" అని అడిగాడు.

దేవస్వామి అతనితో, "గొప్ప శూరుడో, జ్ఞానో, విజ్ఞానో అయితే తప్ప మా చెల్లెలు పెళ్ళాడదు. నీవు దేనికిందికి వస్తావు?" అని అడిగాడు.

"నేను సమస్త శస్త్రాస్త్ర విద్యలలోనూ అరితేరిన శూరుణ్ణి," అంటూ ఆ యువ

కుడు తన విద్యాపాటవాన్ని దేవస్వామికి ప్రదర్శించి చూపాడు.

దేవస్వామి తృప్తిపడి అతనితో, "ఇంకొక వారానికి మంచి ముహూర్తం ఉన్నది. ఆ రోజున మా ఇంటికి వచ్చినట్లయితే నీకు మా చెల్లెలి నిచ్చి పెళ్ళిచేస్తాను," అన్నాడు.

ఆ రోజునే హరిస్వామి భార్య వద్దకు మరొక బ్రాహ్మణ యువకుడు వచ్చి, "అమ్మా, మీ కుమార్తెను నాకిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యండి," అని అడిగాడు.

ఆమెకూడా అతనితో తన కుమార్తెకు గల నియమం తెలిపి, "నాయనా, నీవు గూరు డివా, జ్ఞానివా, విజ్ఞానివా?" అని అడిగింది.

"నేను జ్ఞానిని. ఈ కీజాన ఎక్కడ ఏమి జరుగుతున్నదీ నేను తెలుసుకోగలిను," అన్నాడు యువకుడు. ఆ సంగతి రుజువు చెయ్యటానికి అతను కొన్ని దృష్టాంతాలు చూపాడు. సోమప్రభ తల్లి తృప్తిపడి అతనితో, "నాయనా, సరిగా ఒక వారానికి మంచి ముహూర్తం ఉన్నది. ఆనాడు మా ఇంటికి వచ్చావంటే నీకు మా అమ్మాయి నిచ్చి చేస్తా," అని చెప్పింది.

ఈవిధంగా హరిస్వామి, దేవస్వామి, అతని తల్లి ఒకరికి తెలియకుండా ఒకరు సోమప్రభకు ముగ్గురు వరుళ్ళను ఏర్పాటు చేశారు. హరిస్వామి ఇంటికి తిరిగి వచ్చి తాను ఒక సంబంధానికి మాట ఇచ్చానని చెప్పగానే, మిగిలిన ఇద్దరూ తాముకూడా అలాగే చేశామని బయటపెట్టారు. ఈ చిక్కు నుంచి ఎలా బయటపడటమా అని వారు చింతించసాగారు.

వారం తిరిగింది. ముహూర్తం రోజు వచ్చింది. ముగ్గురు పెళ్ళికొడుకులూ హరి స్వామి ఇంటికి వచ్చారు. ఈ సమస్య ఎలా పరిష్కరించటమా అనుకుంటుండగా సోమ ప్రభ కాస్తా మాయమయింది. ఆమెకోసం ఎన్నోచోట్ల వెతికారు. ఎంత వెతికినా ఆమె జాడ తెలియరాలేదు.

అప్పుడు పెళ్ళికొడుకులలో జ్ఞాని అయిన వాణ్ణి హరిస్వామి, "ఓ జ్ఞానీ, నీకు నిజంగా జ్ఞానమే ఉంటే నా కూతురు విమయిందో చెప్పు," అని అడిగాడు.

"వింధ్యారణ్యంలో ఉండే ధూమశిఖుడనే రాక్షసుడు మీ కుమార్తెను ఎత్తుకు పోయాడు. అమె ఇప్పుడు వాడి ఇంట ఉన్నది," అని జ్ఞాని చెప్పాడు.

"అయ్యో, ఎక్కడి వింధ్యారణ్యం! అక్కడికి ఎలా వెళ్ళటం? వెళ్ళితే మటుకు దాన్ని రాక్షసుడి బారి నుంచి తప్పించి ముహూర్తానికి పెళ్ళిచెయ్యటం ఎలా?" అని హరిస్వామి మొత్తుకున్నాడు.

"మీరేం విచారించకండి. మన మందరమూ ఒక్క క్షణంలో మీ అమ్మాయి ఉన్న చోటికి వెళ్ళటానికి నా విమానం ఉన్నది," అన్నాడు విజ్ఞాని పెళ్ళికొడుకు.

అతని విమానంలో అందరూ ఎక్కారు. సమస్త శస్త్రాస్త్రాలతో శూరుడు కూడా ఎక్కాడు. క్షణంలో విమానం వింధ్యారణ్యం చేరుకుని ధూమశిఖుడి ఇంటి ముందు వాలింది. అందరూ విమానం నుంచి దిగారు.

ధూమశిఖుడు కారాలూ మిరియాలూ నూరుతూ వారిపైకి వచ్చాడు. శూరుడు తన అస్త్రశస్త్ర వైపుణ్యమంతా ప్రయోగించి,

ఆ రాక్షసుడితో పోరాడి, చివరకు ఒక అర్థ చంద్రబాణంతో వాడి మెడ తెగవేశాడు. తరవాత అందరూ కలిసి సోమప్రభను తీసుకుని విమానంలో బయలుదేరి హరిస్వామి ఇంటికి తిరిగి వచ్చారు.

ముహూర్తం సమీపిస్తున్నది. కాని సోమప్రభను నేను పెళ్లాడతానంటే నేనంటూ ముగ్గురు పెళ్ళికొడుకులూ హరిస్వామి ముందు తయారయ్యారు.

"సోమప్రభ ఎక్కడ ఉన్నది నేను చెప్పకపోతే మీకామె ఎట్లా దక్కింది? నేనే ఆమెను పెళ్ళాడాలి!" అన్నాడు జ్ఞాని.

"ఆమె ఎక్కడ ఉంటే మాత్రం నా విమానం లేకపోతే ఆమెను రక్షించటానికి అవకాశ మెక్కడిది? నేనే ఆమెను పెళ్ళాడాలి!" అన్నాడు విజ్ఞాని.

"రాక్షసుణ్ణి చంపి ఆమెను రక్షించిన వాణ్ణి నేనుండగా మరొకరు ఆమెను ఎట్లా పెళ్లాడతారు?" అన్నాడు శూరుడు.

వీరి వాదనలలో ఎవరిది ఎక్కువ బలమైన వాదమో తెలియక హరిస్వామి తికమక పడ్డాడు.

బేతాళుడి కథ చెప్పి, "రాజా, ఆ ముగ్గురు పెళ్ళికొడుకులలోనూ సోమప్రభను పెళ్ళాడటానికి ఎక్కువ అర్హత గలవాడెవడు? శూరుడా, జ్ఞానా, విజ్ఞానా? ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం తెలిసికూడా చెప్పక పోయావో నీ తల బద్దలవుతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "సోమప్రభను పెళ్ళాడటానికి నిజంగా అర్హుడు శూరుడే. అతడే తన ప్రాణాలు ఒడ్డి రాక్షసుడితో పోరి ఆమెను రక్షించాడు. జ్ఞానిగాని, విజ్ఞానిగాని అతనికి సహాయకులు మాత్రమే అవుతారు. జ్ఞానమూ, విజ్ఞానమూ సాధనలే గాని పరమార్థం ఎన్నడూ కావు," అని చెప్పాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై తిరిగి చెట్టెక్కాడు.

ముజాకోసం

టీర్కిలో ముజో అనేవాడుండేవాడు. వాడు చిన్నతనంలోనే చనిపోవటంచేత వాడి భార్య మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నది. ఆమె రెండో భర్త కొంత డబ్బుగల రైతు. అయినా భార్య భర్తలిద్దరూ స్వయంగానే పొలంపని చేసుకునేవారు.

ఒకనాడు వాళ్ళు చెమటలు కక్కుతూ మిట్టమధ్యాహ్నండాకా తమ జొన్నచేనులో పని చేశారు. భర్త అప్పుడు వంచిన నడుము ఎత్తి, "పెళ్లామా, పెళ్లామా, మిట్ట మధ్యాన మయింది. ఇక కూడు తినవచ్చు నేను గుర్రానికి వాగులో నీళ్లు పెట్టి వస్తాను. నువ్వు అందాకా ఆ గట్టుమీది చెట్టుకింద విశ్రాంతి తీసుకో!" అన్నాడు.

భార్య చెట్టుకిందికి పోయి చల్లని నీడలో చేరగిలబడి, "హమ్మయ్య!" అనుకుని కణంపాటు కన్ను మూసింది. అంతలోనే ఆమెకు, "ఏమమ్మోయ్!" అని పలక

రించటం వినిపించింది. కళ్ళు తెరిచి చూసే సరికి వింత దుస్తులు ధరించి, బొచ్చు బొపి పెట్టుకున్నవాడొకడు ఎత్టెదట కనిపించాడు.

"ఎవరయ్యా సుపూ? ఎక్కడినుంచి వస్తున్నావు?" అని అడిగింది ఆడమనిషి.

"మాది ఈ ప్రపంచం కాదులే," అన్నాడు కొత్తవాడు.

"ఇంకో లోకంనుంచి వచ్చావా? అయితే చూడూ, అక్కడ నా మొదటి మొగుడు ముజో కనిపించాడా? అతను పోయి ఎంతో కాలం కాలేదు," అన్నది ఆడది.

"ముజో తెలికెం? రోజూ కలుస్తాం! మా ఇద్దరికీ మంచిస్నేహం. అదిగాక మా ఇళ్ళ పక్కపక్కనే!" అన్నాడు కొత్తవాడు.

"నిజంగానా? అయితే అక్కడ సుఖంగా ఉంటుందా?" అని అడచి అడిగింది.

"ఇక్కడున్నట్టే ఉంటుంది—కొంచెం అటూ ఇటూగా," అన్నాడు కొత్తవాడు.

"మరి మా ముజో సుఖంగా ఉన్నాడా?"

అని అడది మళ్ళీ అడిగింది.

"సుఖంగా లేకేంగాని, డబ్బుకే బాగా ఇబ్బంది పడుతున్నాడు. కాఫీ కావాలన్నా, చుట్టముక్క కొనుక్కోవాలన్నా దగ్గిర ఎర్ర ఏగాని లేదు. నాబోటి స్నేహితులు ఇప్పిస్తే బిడియపడతాడు," అన్నాడు కొత్తవాడు.

అడది రెండు కన్నీటి బొట్లు రాల్చి కొంగుతో కళ్లు తుడుచుకుని, "నువ్వు మళ్ళీ తిరిగి పోతున్నావా, నాయనా? డబ్బిస్తాను గానీ ముజోకు చేర్చుతావా?" అని అడిగింది.

"సంతోషంగా చేర్చుతాను. అదీ ఒక పెద్ద పనేనా ఏమిటి?" అన్నాడు కొత్తవాడు.

అడది లేచి వెళ్ళి పక్కనే మడత పెట్టి వున్న భర్త కోటుజేబులోనుంచి బంగారు కాసుల మూట తీసి కొత్తవాడికిస్తూ, "దీన్ని మా ముజోకియ్యి. నేను బతికుండగా తనకు ఏలోటూ రానివ్వనని చెప్పి. నేను మళ్ళీ వెళ్ళి చేసుకున్నప్పటికీ ముజోను మరప లేదని మరీ మరీ చెప్పి," అన్నది.

కొత్తవాడు ఆ డబ్బు తీసుకుని సాధ్యమైనంత శీఘ్రంగా వాగు ఒడ్డున వుండే పాదలి మధ్యగా జారుకున్నాడు.

ఎందుకంటే అడదాని రెండో భర్త గుర్రాన్ని తీసుకుని చెట్టు దగ్గిరకు వస్తూ ఉండటం వాడికి కనిపించింది.

అడది మాత్రం కొత్తవాడు వెళ్ళిన దిక్కే చూస్తూ తనభర్త దగ్గిరికి వచ్చినదాకా చూడనేలేదు.

"ఎవడా మనిషి? నీతో ఏం మాట్లాడుతున్నాడు?" అని భర్త అడిగాడు.

భార్య జరిగిన సమాచారం మంతా చెప్పింది. అంతా విన్నాక రైతుకు పట్టరాని ఆగ్రహం వుట్టింది. కాని భార్యను తిట్టుతూ నిలబడిపోతే డబ్బు తీసుకున్న దొంగవెధవ తప్పించుకుపోతాడు.

"ఏడి వాడూ? ఏ దిక్కుగా వెళ్లాడు?" అని రైతు భార్య నడిగి తెలుసుకుని తన

గుర్రంమీద ఎక్కి, దాన్ని దోడు తీయిస్తూ కొత్తవాడు వెళ్ళిన దారి పట్టుకున్నాడు.

వాగుకు కొంత ఎగువను ఒక పిండిమర ఉన్నది. కొత్తవాడు దాన్ని చేరవచ్చే సమయానికి రైతు గుర్రంమీద దోడు తీస్తూ వచ్చే చప్పుడు వినిపించింది. వాడు చప్పున పిండిమరలోకి దూరాడు. లోపల మర తిరగలి రాళ్ళ రోద హెచ్చుగా ఉన్నది. అందుచేత వాడు మర యజమానితో, "పారిపో, పారిపో! నిన్ను చంపటానికి తురకవాడు వస్తున్నాడు," అని అరిచాడు.

మర యజమాని తొంగి బయటికి చూసే సరికి, గుర్రాన్ని దోడు తీయిస్తూ, చేత కత్తి పట్టుకుని వచ్చే రైతు కనిపించాడు. వాడు, "చచ్చానా!" అనుకుని, తన టోపీ కొత్త వాడికిచ్చి, వాడి బొచ్చుటోపీ తాను పెట్టు కుని, తాను మెడకూ, నడుముకూ కట్టు కున్న గుడ్డకూడా వాడికిచ్చి, దొడ్డిదారిన పడి, మర వెనకఉన్న గుట్టమీది అడవిలోకి పారిపోయాడు.

అదే సమయంలో రైతు మర బయట గుర్రాన్ని దిగి లోపలికి వచ్చాడు. కొత్తవాడు పిండిబస్తాలనుంచి ఇంత పిండి తన ఒంటి మీదా, చేతులకూ, ముఖానికి పూసుకుని ఏదో తనిఖీ చేస్తున్నట్టు నటిస్తున్నాడు.

రైతు వాణ్ణి గుర్తించక, "ఇటుగా వచ్చినవాడు ఏమయ్యాడు?" అని గట్టిగా అరిచాడు. మర మోతలో వినపడనట్టు నటించాడు కొత్తవాడు. రైతు దగ్గరికి వచ్చి వాడి భుజంమీద చెయ్యి వేసి ఊపుతూ, "ఇప్పుడొక మనిషి లోపలికి రావటం చూశాను. వాడేడి?" అన్నాడు మరింత గట్టిగా.

కొత్తవాడు దొడ్డి వాకిలి చూపి మళ్ళీ తన పనిలో నిమగ్నుడైనట్టు నటించాడు. రైతు దొడ్డివాకిలి వద్దకు వెళ్ళిచూస్తే, చెట్ల సందున పడి గుట్ట ఎక్కిపోతూ బొచ్చు టోపీవాడు కనబడ్డాడు. ఆ చెట్ల మధ్యగా గుర్రం వెళ్ళాడు. అందుచేత రైతు, "ఒరేయ్, అగు!

నీ ప్రాణాలు తీస్తా!" అంటూ, కత్తి ఊపుతూ, రొప్పతూ గుట్ట ఎక్కసాగాడు.

ఈ కేకలు విని మర యజమాని మరింత వేగంగా పరిగెత్తసాగాడు. ఆ పరిగెత్తే హడావుడిలో వాడు, ఒక వడిపోయిన చెట్టుకు కాలు తగిలి, కింద పడ్డాడు. వాడు మళ్ళీ లేచేలోగా రైతు వాణ్ణి పట్టుకున్నాడు.

"ఏదీ నా దబ్బు సంచి? వెంటనే ఇచ్చే య్యకపోయావే నిన్ను సరికి పొగుచేస్తాను," అన్నాడు రైతు.

"ఏ దబ్బు సంచి?" అన్నాడు, మర యజమాని నిర్దాంతపోయి.

"నా పెళ్ళాన్ని వెరిదాన్ని చేసి, ఘుజోకు ఇస్తానని నువు తీసుకున్న సంచి! వెంటనే ఇచ్చేయ్యి!" అన్నాడు రైతు.

"నీ భార్య ఎవరు? ముజో ఎవరు? నాకేమీ తెలీదు. వాడు వచ్చి భయపెట్టిన దాకా నేను నా పిండిమరలోనే ఉంటినిగా!" అన్నాడు మర యజమాని.

క్రమంగా నిజం బయటపడింది. రైతు తాను మోసపోయినందుకు విచారిస్తూ పిండిమర వద్దకు తిరిగి వచ్చేసరికి మర లోపల మనిషి లేడు, బయట రైతు గుర్రమూ లేడు. కొత్తవాడు దాన్ని ఎక్కి అప్పుడే ఉడాయించేశాడు.

రైతు కాళ్ళిడ్చుకుంటూ భార్య ఉన్న చోటికి తిరిగి వచ్చాడు.

"తిండి తిప్పలూ లేకుండా, మాటా పలుకూ ఆడకుండానే ఎక్కడికి వెళ్ళావు? అన్నట్టు నీ గుర్రం ఏదీ? నడిచి వచ్చావే?" అని భార్య అడిగింది.

"గుర్రమా? పాపం, ముజో స్వర్గంలో కాళ్ళు అరిగేటట్టు నడుస్తున్నాట్ట. అందుకని వాడికి నా గుర్రం కూడా ఇవ్వమని ఆ వచ్చినవాడికి ఇచ్చేశాను!" అంటూ రైతు భోజనానికి కూచున్నాడు.

ఇద్దరూ మంచి అకలిమీద ఉండటం చేత భోజనం చక్కగా సయించింది.

లంకె బిందెలు

ఒక జమీందారుగారి గ్రామంలో ఒక నిరుపేద రైతు ఉండేవాడు. వాడి దుస్థితి చూసి జమీందారు వాడికి కొద్దిపాటి బంజరుపాలం ఇచ్చి, బతికిఉన్నంత కాలమూ అనుభవించమన్నాడు.

ఒకనాడు రైతు తన చెక్క దున్నుతూ ఉండగా నాగలికి ఏదో అడ్డు తగిలించి. తవ్వి చూస్తే లంకెబిందెలు కనబడ్డాయి. వాటినిండా బంగారుకాసులున్నాయి.

ఆ బిందెలను ఎలాగైనా, పరాయివాడి కన్ను పడకుండా, ఇంటికి చేర్చుకుంటే తన దుస్థితి తీరిపోతుంది. ఈ లంకెబిందెల మాట మరోప్రాణ్ చెవిని పడిందో వాటిలో ఒక్క కాసుకూడా తనకు దక్కదు; అంతా జమీందారు చెవులుమెలేసి తీసుకుంటాడు.

అయితే ఆ బిందెలు చాలా బరువున్నాయి. తాను ఒక్కడూ వాటిని ఇంటికి చేర్చటం అసంభవం, తన భార్య కూడా సహాయ

పడాలి. కాని దానినెట నుపుగింజ నానదు. అది వెట్టి వెర్రిబాగులది.

రైతు ఎంతోసేపు దీర్ఘంగా ఆలోచించి చివరకు కర్తవ్యం నిర్ణయించుకున్నాడు. చీకటిపడగానే వాడు కొన్ని చేపలూ, ఒక కొడి కొన్నాడు. చేపలను తెచ్చి తన దొడ్లో ఉన్న ఉచ్చులలో పెట్టాడు, కొడిపెట్టను తీసుకుపోయి చెరువులో వేసిన వలలో పెట్టేశాడు. తరవాత ఖాళీచేతులతో ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు.

“ఎప్పుడూ ఉత్తచేతు లాడించుకుంటూ వస్తావు. వంట ఏం చెయ్యను?” అని పెళ్లాం లబలబలాడింది.

“ఊరికే అరవకు. దొడ్లో ఉచ్చులు వేశాను. ఏమైనా పడ్డాయేమో చూద్దాం పద, చెరువులో వల వేసి వచ్చాను. అందులో కూడా ఏమైనా చిక్కి ఉండొచ్చు,” అన్నాడు రైతు.

ఇద్దరూ బయలుదేరారు. ఈ మ్మల్లో చేపలు దొరికాయి, పలలో కోడి చిక్కింది. "ఎంత చిత్రం! ఎంత చిత్రం!" అన్నది రైతు పెళ్ళాం.

"ఇదేం చూశావు? ఇంతకన్న చిత్రం చెబుతా విను. మన పొలంలో లంకెబిందెలు దొరికాయి. అర్ధరాత్రి వేళ మనం పోయి వాటిని తెచ్చుకోవాలి. ఎవరికీ తెలిరాదు సుమా. తెలిస్తే ఆ బిందెల్లో ఉన్న బంగారం మనకు దక్కదు. జాగ్రత్త!" అన్నాడు రైతు.

ఇద్దరూ చీకట్లో పొలానికి వెళ్ళారు. అక్కడ ఒకచోట ఎర్రసిక్కిరి, ఒక మండా సిద్ధంగా ఉంచాడు రైతు. ఆ చీకట్లో వాడు

మండను ఎర్రసిక్కిరిలో ముంచి తన పెళ్ళాం మీద విడిలించాడు.

"వాన కురుస్తోందేమిటి?" అంటూ పెళ్ళాం తల ఎత్తి చూసింది. ఎక్కడా చిన్న మబ్బుతునక కూడా లేదు. నక్షత్రాలు మిలమిలా మెరుస్తున్నాయి.

"మబ్బు లేకుండా వాన ఏమిటి?" అన్నది రైతు పెళ్ళాం.

"మబ్బులేని వాన నెత్తురువాన! నీకు తెలిదా?" అన్నాడు రైతు.

"అట్లాగా?" అన్నది రైతు పెళ్ళాం అశ్చర్యంగా.

తరవాత ఇద్దరూ లంకెబిందెలు మోసు కుని ఇంటికి బయలుదేరారు. వాళ్ళ జమీందారుగారి ఇంటి వెనకగా వచ్చేటప్పుడు రెండుమూడు అవులు మూలిగినట్టుగా అరిచాయి. "అదేమిటి?" అన్నది రైతు పెళ్ళాం భయంతో.

"ఏం లేదులే. జమీందారుగారిని దయ్యాలు ఎత్తుకుపోయాయట. అందుకని నౌకల్లు విడుస్తున్నారు," అన్నాడు రైతు.

"అట్లాగా?" అన్నది రైతు పెళ్ళాం మళ్ళీ అశ్చర్యంగా.

మొగుడు పెళ్ళాలిద్దరూ ఏ విఘ్నమూ లేకుండా ఇల్లు చేరుకున్నారు. లంకెబిందె

లను ఒకచోట పాతిపెట్టారు. రైతు పెళ్ళాం అలిసి ఉండటంచేత వెంటనే నిద్రపోయింది. రైతుమాత్రం మేలుకుని ఉండి, లంకెబిందె లను మళ్ళీ తవ్వి తీసి, బంగారం ఒకచోటా, బిందెలను మరొకచోటా పాతిపెట్టి తాను కూడా నిద్రపోయాడు.

తెల్లవారి లేస్తూనే పెళ్ళాం రైతుతో, "నాకు కాసిని కాసు లిస్తావా? మంచి చీరెలూ, నగలూ కొనుక్కుంటాను. మనం ఇప్పుడు డబ్బుగలవాళ్ళం గదా!" అన్నది.

"పిచ్చిదానా, మనం ఎడాపెడా బంగారం వాడుతుంటే మన రహస్యం అందరికీ తెలిసిపోదూ?" అన్నాడు రైతు.

ఇద్దరూ మాటామాటా అనుకుని చివరకు పోట్లాడుకున్నారు. రైతు పెళ్ళాం బావి దగ్గరకు వెళ్ళి, పొరుగింటావిడ కనపడ్డ మరుక్షణమే, "నా మొగుడెంత పసినిగొట్టా చూశావుటమ్మా?" అన్నది.

"ఎందుచేతా?" అన్నది పొరుగావిడ.

"మళ్ళీ ఎవరితోనూ అనమాకు. మాకు పొలంలో లంకెబిందెలు దొరికాయి. వాటి నిండా బంగారపు కాసులు! కోకలు కొంటానంటే నా మొగుడు ఒక్క కాసు ఇస్తే వట్టు!" అన్నది రైతు భార్య.

మళ్ళీ రాత్రిపడే లోపుగా లంకెబిందెల వార్త గ్రామంలో చాలామందికి తెలిసి

పోయింది. మరి రెండుమూడు రోజులకు ఈ మాట జమీందారుగారిదాకా వెళ్ళింది. ఆయన ఉగ్రుడై రైతులంటికి వచ్చి, "దుర్మార్గుడా! నమ్మకద్రోహి! పాపంగదా అని నీకు పాలించేసుకోమని ఇస్తే ఆ పాలంలో దొరికిన లంకెబిందెలు కాజేస్తావా? అవి నీ బాబుగాడి సొమ్మా?" అని రంకెలు పెట్టాడు.

రైతు లోపల బెదురుతున్నా పైకి తొణక కుండా, "లంకెబిందెలేమిటి, బాబూ? మీతో ఎవరన్నారూ?" అన్నాడు.

"నువ్వు నీ పెళ్ళామూ కలిసి ఆ లంకె బిందెలను తెచ్చుకున్నారటగా? ఊళ్ళో అందరికీ అదే చెప్పిందిట!" అన్నాడు జమీందారు.

రైతు పెళ్ళాంకేసి చురచురా చూశాడు. ఆ విచ్చిది మొగుడితో, "అట్లా చూస్తావేం? నువ్వు నేనూ కలిసి లంకెబిందెలు పాలం నుంచి మోసుకురాలా? వాటినిండా బంగా రపు కానులేవ్వా?" అన్నది.

"ఆ దెప్పడూ?" అన్నాడు రైతు ఆశ్చర్యం నటిస్తూ.

"నేను మరిచిపోయా ననుకున్నావా? ఆ రాత్రేగా మన ఉచ్చుల్లో చేపలు పడిందీ? చెరువులో వలేస్తే కొడి పడింది కూడానూ!" అన్నది భార్య. చుట్టూ మూగిన జనం ఈ విచ్చి మాటలకు నవ్వుపాగారు.

"ఏం నవ్వుతారు? ఆ రాత్రేగా మబ్బుల్లేకుండా నెత్తురువాన కురిసిందీ? అన్నట్టు అర్ధరాత్రివేళ జమీందారుగారిని దయ్యా లెత్తుకుపోతే నౌకర్లందరూ లబోమని ఏడిచారే!" అన్నది రైతు పెళ్ళాం.

"ఛీ, మతిమాలిన ముండా!" అని తిట్టి జమీందారు బయటికి వెళ్ళిపోయాడు. లంకె బిందెల పుకారు కూడా వట్టి పుకారే అని ఆయనకు రూఢి అయిపోయింది. చూడ వచ్చినవాళ్ళు కూడా, రైతు పెళ్ళాం చెప్పే ఒక్కమాటా నమ్మటానికి లేదనుకుంటూ ఎవరిదారిన వారు వెళ్ళిపోయారు.

అప్పుడే సుష్టుగా భొంచేసి తాతయ్య పిందార
బోసినట్టున్న వెన్నెట్లో కుర్చీవేసుకు కూచుని,
ఒక పట్టు పాడుం పీల్చి, ఇలా చదివాడు:

"అహరే వ్యవహరే చ
త్వక్తలజ్ఞః సుఖీ భవేత్;
అన్యథాస్యాత్ పరీభవి
దుఃఖభాక్ చ ననంశయః"

తాతయ్య ఈ శ్లోకం చదివి, "అంటే
ఏమిటో మీకు తెలుసునా?" అని చుట్టూ
చేరిన పిల్లల్ని అడిగాడు.

"తెరీదు, తాతయ్యా!" "నువు చెప్పు,
తాతయ్యా!" "కథ కూడా చెప్పు, తాతయ్యా!"
అని పిల్లలు ఒక్కసారిగా మాట్లాడారు.

"ఉండండి, ఉండండి. ఆ శ్లోకానికి అర్థ
మేమిటంటే—భోజనం విషయంలోనూ,
వ్యవహారం విషయంలోనూ సిగ్గుపడితే
లాభం లేదు; ఎవరైనా బిడియపడతారో,
వారికి తప్పకుండా అపమానమూ, కష్టమూ

కలుగుతాయీ అని," అన్నాడు తాతయ్య.
"అన్నం తినటం దగ్గర నాకేమీ సిగ్గులేదు,
తాతయ్యా. ఈ పూట కందిపచ్చడి భలే
బాగుంది. అందుకని మూడుసార్లు అదే
కలుపుకున్నా," అన్నాడొక అబ్బాయి.

"ఊరుకొర, కందిపచ్చడి....నువు కథ
చెప్పు, తాతయ్యా!" అన్నాడు ఇంకొకడు.

"కథ లేకేమర్రా? ఉంది! చెబుతాను
వినండి," అంటూ తాతయ్య ఇలా చెప్పాడు:

ఒక ఊళ్లో నుందరేశం అని ఒక
అబ్బాయి ఉండేవాడు. వాడికి ఎక్కడ లేని
బిడియమూ, సిగ్గునూ. అయిందా? వాడికి
పెళ్ళి అయింది. నరే, ఇంకేం? అత్తవారు
వాణ్ణి మనుగుడుపులకు తీసుకుపోయారు.

మరి అత్తవారింట అందరూ కొత్తవాళ్ళే
అయిరి. అసలే నుందరేశం బిడియస్తుడాయె.
వాడికి ఎరిగినవాళ్ళదగ్గరే ఎంతో సిగ్గు; కొత్త
వాళ్ళదగ్గర ఏంమాట్లాడతాడూ? ఎవరితోనూ

కలవకుండా పెడపెడగా ఉండిపోయాడు. అత్తవారింట కొత్త అల్లుడి కోసం రక రకాల పిండివంటలు చేశారు. ఏది తినటానికి సుందరేశానికి పల్లమాలిన మొహమాటం. వాడు వద్దు వద్దు అంటున్నా వాళ్లు వడ్డిస్తూనే వచ్చారు. వడ్డించినవి తినటానికి కూడా వాడికి బిడయమే.

ఒక పూట ఏమయిందో తెలుసా? అత్తగారు అందరికీ సువ్వులపిండి వడ్డిస్తూ అల్లుడికి కూడా వేయబోయింది. సుందరేశం చెయ్యి అడ్డంపెట్టి, మొహమాటంకొద్దీ, "వద్దు, వద్దు," అన్నాడు.

"అదేమిటి, నాయనా? కాస్తార్థం కొంచెం వేసుకో," అంటూ కొట్టిగా వడ్డించింది అత్తగారు.

సుందరేశం సువ్వులపిండి రుచి ఎరగడు. ఎలా ఉంటుందో చూద్దామని, తన విస్త్ర్ట వేసినది కాస్తా నోటికి రాచుకున్నాడు. అది అద్భుతంగా ఉంది!

"అయ్యో, ఇంకొంచెం వెయ్యమనక పోతినే," అనుకున్నాడు. నోరుతెరిచి అడగా లంటే చచ్చే సిగ్గు.

భోజనాలయ్యాక అందరూ వెళ్ళి పడుకున్నారు. సుందరేశం సువ్వులపిండి ఎక్కడ ఉంటుందా అని ఇల్లంతా కారాడాడు.

ఇలా కారాడుతూ వాడు దొడ్లో రోటి దగ్గరికి వెళ్ళేసరికి సువ్వులపిండి వాసన గుప్పన కొట్టింది. ఆ రోట్లోనే సువ్వులపిండి కొట్టారు. ఇకనే? సుందరేశం రోట్లో తల దూర్చి రోలును అత్రంగా నాకసాగాడు. వాడి తల కాస్తా రోట్లో ఇరుక్కుపోయింది. ఎంత పెనగులాడినా తల ఊడి రాలేదు.

చివరకు నలుగురూ వచ్చారు. ఎలాగో కొత్త అల్లుణ్ణి రోటినుంచి తప్పించా రనుకొండి. కాని అసలు సంగతి ఏమిటంటే, ఇంకొంచెం సువ్వులపిండి కావాలని అడగటానికి మొహమాటపడ్డవాడు పదిమంది లోనూ అవమానంపాలు కావలసివచ్చింది!

2

మర్నాడు రాజు గగన సౌధానికి వెళ్లి చూసే పరికి, గడిచిన రాత్రి మళ్ళీ ఎవరో అక్కడికి వచ్చి వెళ్ళారనీ, తన యోధులు ఆ మనిషిని పట్టుకోలేకపోయారనీ స్పష్టమయింది. రాజుకు కోపంతో నోట మాట రాలేదు.

ఈలోపల ఈ వృత్తాంతం నగరమంతా పాకింది. "విన్నావా? రాజుగారు గగన సౌధంలో దాచి ఉంచిన రాజకుమార్తె దగ్గరికి ప్రతిరోజూ ఎవరో వచ్చి పాతున్నాడట! ఎంత అవభాతి!" అని పోయలు ఒకరితో ఒకరు చెప్పుకో నారంభించారు. రాజుగారికి విధిలోకి వెళ్ళానిక్కడా మోహం చెల్లలేదు.

ఆయన తన మంత్రులలో చురుకైనవాణ్ణి పిలిపించి, "అమ్మాయిగ్గిరికి ఎచ్చిపాతున్న

ఆ దుర్మార్గుణ్ణి పట్టుకోవటానికి ఏదైనా ఉపాయం ఆలోచించు," అని అడిగాడు.

"మహారాజా, గగన సౌధం అంతటా, అక్కడి సామగ్రిమీదా రంగు చల్లించండి. ఆ సౌధంలోకి ఎవడైనా వచ్చి క్షీణంపేపు కూర్చున్నప్పటికీ వాడి బట్టలకు రంగు అంటుతుంది. ఆ తరువాత మనం నగర మంతా పూలించి ఆ దుర్మార్గుణ్ణి సులువుగా పట్టుకోవచ్చు," అని మంత్రి రాజుకు ఉపాయం చెప్పాడు.

ఈ ఉపాయం రాజుకు నచ్చింది. ఆ సాయంకాలం అయిన గగన సౌధానికి వెళ్లి అక్కడ ఉండే కుర్చీలమీదా, మంచాల మీదా, అంతటా రంగు చల్లాడు.

నీ, మహారాజు

ఎప్పటిలాగే రాజకుమారుడు శ్రీరాత్రి గగన సాధానికి వచ్చి తెల్లవార్లూ రాజకుమారి తో గడిపాడు. తెల్లవారబోతూండగా కొయ్యగుర్రంమీద నగరానికి దిగివస్తూ తన దుస్తులనిండా రంగు ఉండటం గమనించాడు. వెంటనే వాడు వాటిని ఉడచిసి కింద పారేశాడు. ఆ దుస్తులనిండా ముత్యాలూ రత్నాలూ కుట్టి ఉన్నప్పటికీ వాడు లక్ష్మి పెట్టలేదు.

రాజకుమారుడు దిగిన నగరంలో ఒక పేద వృద్ధుడు ఉండేవాడు. వాడు రోజూ చీకటి తోనే లేచి అందరినీ ఉదయపు ప్రార్థనలకు లేవగొట్టతూ ఉండేవాడు. వాడు అలవాటు

ప్రకారం తెల్లవారుర్నామున పీఠులవెంబడి తిరుగుతూ ఉండగా పైనుంచి వివే దుస్తులు పడటం కనిపించింది.

వాడు ఎక్కడలేని ఆశ్చర్యంతో వాటిని ఎత్తిచూసి చాలా మేలైన దుస్తులని గ్రహించి ఎంతో ఆనందం పొందాడు.

"నిశ్చయంగా భగవంతుడే నాకోసం వీటిని పడవేసి ఉంటాడు. బుద్ధెరిగినప్పటి నుంచి ఆ భగవంతుడి సేవలోనేగదా నేను కాలం వెళ్ళబుచ్చుతున్నాను; అందుకని అయినకు నాపై అనుగ్రహం కలిగి ఉంటుంది!" అనుకున్నాడా వృద్ధుడు. వాడు వాటిని పట్టుకుని ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు.

రోజూ సాయంకాలంవేళ నగర ప్రజలందరూ దేవాలయానికి వస్తారు. పేద వృద్ధుడు తనకు రానున్న కష్టాన్ని కొంచెం కూడా తెలుసుకోలేక, భగవంతుడు తనకు ప్రసాదించిన దుస్తులు ధరించి, అందరిలాగే తానుకూడా దేవాలయానికి వెళ్ళాడు.

ఎవరి బట్టలకు రంగు అంటిందో అని చూస్తూ రాజభటులు అక్కడే తొరట్లాడు తున్నారు. వాళ్ళ కళ్ళు ఈ వృద్ధుడిపై పడ్డాయి. వాడు తనమానాస తాను దైవ ధ్యానం చేసుకుంటున్నాడు. వాడి బట్టలకు అంటిన రంగు గమనించి రాజభటులు వాణ్ణి

వ్యానిస్తున్న పాళంగానే పట్టుకుని రాజుగారి దగ్గరికి లాక్కుపోయారు.

వృద్ధుణ్ణి, వాడి ఒంటిపైన ఉన్న దుస్తులకు అంటిన రంగునూ చూడగానే రాజు రక్తం ఉడికిపోయింది. ఆయన అతనితో, "నీ బట్టలకు ఈ రంగు ఎలా అంటింది?" అని అడిగాడు.

"నా కవి విధిలో దొరికినప్పుడే వాటికి రంగు అంటి ఉన్నది, మహారాజా!" అన్నాడు వృద్ధుడు.

రాజు వాడి మాటలు నమ్మక వాణ్ణి జైలుకు పంపించాడు. అక్కడి అధికారులు వృద్ధుణ్ణి హింసించి, బలాత్కారంగా నేరం చేసినట్టు వాడివేత ఒప్పించారు. తరవాత వాడి చేతులకు బేడీలు తగిలించి ఉరితీయటానికి రచ్చకూడలికి తీసుకువెళ్ళారు.

ఈ నేరస్తుణ్ణి, వాడికి జరిగే శిక్షనూ కళ్ళారా చూడటానికి జనం వేలకువేలుగా ఎగబడ్డారు. రాజకుమార్తె వద్దకు ఎవరో రహస్యంగా వచ్చి పోతున్నట్టు అదివరకే సంగరమంతా పొక్కిపోయింది. ఇప్పుడా మనిషి దొరికిపోయినట్టు అందరికీ తెలిసింది. రాజకుమార్తెలాంటి అపురూప సుందరిని సమ్మోహింపజేసినవాడు ఎలా ఉంటాడో చూడాలని ప్రజలు తహతహలాడారు.

తీరా చూడబోతే పట్టుబడిన వాడు ముసలివాడు. వాణ్ణి అందరూ ఎరుగుదురు. ఆ వృద్ధుడు రోజూ రహస్యంగా గగన సౌధానికి వెళ్ళి, రాత్రి అంతా రాజకుమార్తెతో గడివి వస్తున్నాడంటే జనానికి నమ్మకం కలగలేదు.

వాణ్ణి ఉరితీయటం హత్యే తప్ప మరేమీ కాదని వారు అనుకున్నారు.

రాజకుమార్తె ప్రియుడు దొరికాడనీ, వాడు తన నేరం ఒప్పుకున్నాడనీ, వాడికి ఉరిశిక్ష విధించి రచ్చకూడలిలో ఉరితీయబోతున్నారనీ జనం అనుకోవటం రాజకుమారుడి చెవుల పడింది. వాడు వెంటనే

న్నాడు. ఎవరిని ఉరితీయాలో పెలవిప్పించండి!" అన్నాడు.

"నేరం ఒప్పుకున్న యువకుణ్ణే ఉరి తీయండి," అన్నాడు రాజు. నేరం ఒప్పుకున్నవాడు యువకుడని విన్నాక, వృద్ధుడు దోషి అయి ఉండటం అసంభవమని ఆయనకు కూడా యాధి అయింది.

రాజుగారి అనుమతి అందగానే కొత్తాలు వృద్ధుడి మెడకు తగిలించిన ఉచ్చు తీసి, వాణ్ణి వదిలిపెట్టాడు. తరవాత ఆయన రాజు కుమారుణ్ణి పట్టుకోమని తన భటులను అజ్ఞాపించాడు.

తన కొయ్యగుర్రాన్ని చంకనబెట్టుకుని రచ్చ కూడలికి పరిగెత్తాడు. వాడు చేరేసరికి వృద్ధుడి మెడకు ఉచ్చుకూడా తగిలించారు.

"ఉరి తీయకండి! వాడు నిరపరాధి! గగన సాధానికి వెళ్ళి రాజకుమార్తెతో ఉంటున్నవాణ్ణి నేను. వృద్ధుడిపైన ఉన్న దుస్తులు నావే. కావలిస్తే నన్ను చంపండి. వాణ్ణిమాత్రం వెంటనే విడిచివుచ్చండి!" అని రాజకుమారుడు కేకలుపెట్టాడు.

కొత్తాలు ఉరి నిలుపుచేయించి రాజు దగ్గరికి ఒక మనిషిని పంపాడు. ఆ మనిషి వెళ్ళి రాజుతో, "మహారాజా, రచ్చకూడలికి ఒక యువకుడు వచ్చి తానే దోషినంటు

వాళ్లు తనదగ్గరికి వచ్చేలోపుగా రాజు కుమారుడు కొయ్యగుర్రాన్ని కిందపెట్టి, దానిపై కూచుని, మరలు పదులుచేసి, అందరూ చూస్తుండగానే ఆకాశంలోకి లేచి పోయాడు. ఈ దృశ్యాన్ని దూరంనుంచి కళ్ళారా చూస్తున్న రాజుకు భరించరానంత కోపం వచ్చి, స్పృహతప్పి పడిపోయాడు.

రాజకుమారుడు సదాసరి గగన సాధానికి వెళ్ళాడు. వాడు రాజకుమార్తెను కలుసుకుని, "మన ప్రేమ రాను రాను ప్రాణాంతకంగా పరిణమిస్తున్నది. నన్ను విడిచి నుపు ఉండలేవు, నిన్ను విడిచి నేనూ ఉండలేను. మన రహస్యం మీ తండ్రికి తెలిసిపోయింది

గనక, ఆయన నన్ను నగరంలో ఎక్కడ ఉన్నా వేటాడుతాడు. ఈ అపద తప్పించు కోవాలంటే ఒకటే మార్గం. సువుకూడా నావెంటే మా దేశానికి వచ్చేయ్యి. మా వాళ్ళు నిన్ను చూసితప్పక సంతోషిస్తారు!" అన్నాడు.

"నన్ను వదిలిపెట్టనని నేను అధిపరకే నిశ్చయించుకున్నాను. నీవు ఎక్కడికి పోయినా నేను నీ వెంటే వస్తాను. దాన్ని గురించి వేరే ఆలోచించవలసిన పనిలేదు," అన్నది రాజకుమార్తె.

ఇద్దరూ గగన సాధం వెలపలికి వచ్చి, కొయ్యగుర్రంపైన ఎక్కి కూచుని ఆకాశ మార్గాన ప్రయాణమయ్యారు.

వాళ్ళు ఎన్నో నదులూ, కొండలూ, అడవులూ దాటి ఒక ఎడారిమీదుగా ఎగిరిపోతూ ఉండగా రాజకుమార్తె, "అరేరే, పెద్ద పొర పాటు జరిగిపోయింది. మనం మళ్ళీ వెనక్కు వెళ్ళాలి!" అన్నది.

"వెనక్కు వెళ్ళటం దేనికి?" అన్నాడు రాజకుమారుడు.

"నా చిన్నతనంలో మా అమ్మ నాకు రెండు ఆభరణాలిచ్చింది. నేను పెద్దదా న్నయి పెళ్ళాడే సమయంలో వాటిని నా అత్తమామలకు కానుకలుగా ఇవ్వవలసి ఉంటుందని అవిడ నాతో చెప్పింది. వాటిని తొందరలో మరిచిపోయి పచ్చేకాను.

మీ ఊరికి అవి లేకుండా ఎలా సాధ్యమంటే?" అన్నది రాజకుమార్తె.

"ఈ భాగ్యానికేనా? ఆ ఆభరణాలు లేక పోతే మానేలే! మనం చాలా దూరం వచ్చేకాం," అన్నాడు రాజకుమారుడు.

"లేదు, లేదు. అవి లేకుండా నేను రాను. పెళ్లికి అత్తమామలకు కట్టా లివ్వక పోయానో నాకు బతికున్నంత కాలమూ తల వంపులుగానే ఉంటుంది," అన్నది రాజకుమార్తె.

అమె మనసును బాధపెట్టటం ఇష్టంలేక రాజకుమారుడు మరలు బిగించి గుర్రాన్ని నేలపై దించాడు. అతను ఆమెతో, "నీకోసం

నే నిక్కడనే వేచి ఉంటాను. నీవు గుర్రం మీద వెళ్లి, ఆ ఆభరణాలు తీసుకుని, ఇక్కడ ఉన్నట్టుగా తిరిగిరా!" అన్నాడు.

రాజకుమార్తె సరేనని కొయ్యగుర్రంమీద ఎక్కి వచ్చిన దారినే గగన సాధానికి తిరిగి పోయింది.

ఈలోపల అక్కడ స్పృహతప్పి పడి పోయిన రాజుగారికి మంత్రులు శైత్యంప చారాలు చేసి తెలివి తెప్పించారు. స్పృహ తెలుస్తూనే ఆయనకు తన కుమార్తె మాట జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆయన ఆవరాబాడరా బయలుదేరి గగన సాధానికి వెళ్లాడు. ఎంత వెతికినా ఆయనకు రాజకుమార్తె కనిపించ లేదు. పట్ట ఎగిరిపోయింది. గగన సాధం బాళి పంజరంలాగా ఉంది.

ఆయన ఏమి చెయ్యటమూ అని ఆలోచిస్తూ మతిపోయి కూచుని ఉండగా అంత దూరాన రాజకుమార్తె ఆకాశంలో కనిపించింది. అమె తన ఆభరణాలకోసం గగన సాధానికి ఒంటరిగా కొయ్యగుర్రం మీద తిరిగి వస్తున్నది. రాజు ఒక మంచం వెనక దాక్కుని, రాజకుమార్తె లోపలికి అడుగు పెట్టగానే చప్పున ఇవతలికి దూకి, పట్టుకుని, ఆమెను గగన సాధం నుంచి తన భవనానికి తీసుకువెళ్ళాడు.

రాజు ఇదివరకల్లా తనకుమార్తె పెళ్లి గురించి ఎంత తాత్పారం చేస్తూ వచ్చాడో ఇప్పుడు ఆమెకు పెళ్లి చెయ్యాలని అంత తహతహ లాడిపోయాడు. కాని ఆమెను ఎవరు పెళ్లాడతారు. ఆమెపై పుట్టిన ప్రవాదు ఆ చుట్టుపక్కల అంతటా వ్యాపించింది. ఆ ప్రాంతాల గల గౌరవ కుటుంబాలలో వాళ్లేవరూ ఆమె ఎత్తు ధనం పొసినా ఆమెను పెళ్లాడరు.

కాని దూరదేశపు రాజుకు ఒక కొడుకున్నాడు. ఆ రాజు రాజకుమార్తె అంద చందాలను గురించి ఘనంగా విని ఒకప్పుడు ఈ రాజుకు రాయబారం పంపి, "మా అబ్బాయికి మీ అమ్మాయిని ఇచ్చి పెళ్లిచేస్తారా?" అని కబురు చేశాడు.

అప్పట్లో ఈ రాజుకు తన కుమార్తె పెళ్లి ఆలోచన వికోశానా లేనందున, "మా అమ్మాయి కింకా పెళ్లికాదు రాలేదు. అందు చేత ఇప్పుడప్పుడే ఆమెకు పెళ్లిచేసే ఉద్దేశం

మాకు లేదు," అని దూరదేశపు రాజుకు జవాబు చెప్పాడు.

రాజుకు ఇప్పుడా సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. తన కూతురి అవఖ్యాతి అంత దూరం వెళ్ళి ఉండదు. ఆమెనిచ్చి పెళ్ళి చేస్తానంటే ఎగిరి గంతేసి వస్తారు. అందు కని రాజు ఆ దూరదేశపు రాజుకు ఇలా వర్తమానం చేశాడు: "మీరు ఒకప్పుడు మా అమ్మాయిని మీ అబ్బాయికిచ్చి పెళ్లి చెయ్యమని కోరి ఉన్నారు. అప్పటికి మా అమ్మాయికి పెళ్లియ్యాదు రానందున అలా చేయలేకపోయాము. ఇప్పుడు మా అమ్మాయికి వివాహవయసు వచ్చింది. మీ అబ్బాయిని మా సగరానికి పంపినట్టయితే మా అమ్మాయినిచ్చి పెళ్లిచేసి పంపగలము. ఈ వివాహంద్వారా మనం బంధువుల ముచ్చతాము గనక మన రెండు దేశాల మధ్యా స్నేహసంబంధాలు బలపడగలవు."

—(ఇంకా వుంది)

కాజీగారి పాజీ

ఒక సుల్తానుగారు ఒక కాజీకి పెద్ద పదవి ఇవ్వాలని నిశ్చయించి ఆయనను పిలిపించాడు. కాజీ వచ్చి సుల్తానుగారిని, "ఏమి పెలవు?" అని అడిగాడు.

"నేను మీకు ఒక పెద్ద పదవి ఇవ్వ నిశ్చయించాను. కాని ఆ పదవికి మీరు అర్హులో కారో నిర్ణయించటానికి మూడు ప్రశ్నలు అడుగుతాను. వాటికి సమాధానాలివ్వాలి," అన్నాడు సుల్తాను. ఆ మూడు ప్రశ్నలూ ఏమిటని కాజీ అడిగాడు.

"ఈశ్వరుడు ఉండే చోటు ఏది? ఆయన ఏ దిక్కుగా చూస్తూ ఉంటాడు? ఆయన ఏం చేస్తూ ఉంటాడు? ఈ మూడు ప్రశ్నలకూ మీరిచ్చే సమాధానాలు తృప్తికరంగా ఉంటే పెద్ద ఉద్యోగం ఇస్తాను. సరిగా లేని పక్షంలో కఠినంగా శిక్షిస్తాను," అన్నాడు సుల్తాను.

'ఎంతో గడ్డుప్రశ్న లైతేగాని సుల్తాను వాటిని తనకు ఇవ్వడు. అందుచేత కాజీ

వారంరోజులు గడువు కోరి ఇంటికి వచ్చే నాడు. అహోరాత్రాలు ఆలోచించినప్పటికీ కాజీకి ఆ ప్రశ్నల మర్మం అర్థంకాలేదు.

వారంరోజులూ ఇట్టే గడిచిపోయాయి. కాజీ తన నొకరైన పాజీని పిలిచి, "ఒరే నాకు సున్నిగా ఉన్నదనీ, కాస్త నిమ్మళించ గానే దర్శనం చేసుకుంటాననీ సుల్తాను గారితో చెప్పిరా!" అని చెప్పాడు. ఈ వంక పెట్టి తన గడువు పెంచుకుందామని కాజీ ఉద్దేశం.

"తమకు అకస్మాత్తుగా జబ్బుచెయ్యటానికి కారణమేమిటి?" అన్నాడు పాజీ.

"అసలే చస్తుంటే మధ్య నీ గొడవే మిటి?" అని కాజీ విసుక్కున్నాడు. కాని పాజీ పదలక జరిగినదంతా చెప్పించు కున్నాడు. వాడు అంతా విని, "ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానాలు నాకు తెలుసు. ఒక కాగితంముక్క రాని ఇచ్చారంటే మీ తర

పున నేను వెళ్ళి సమాధానాలు చెబుతాను. అవి సుల్తానుకు నచ్చకపోతే నా తల పోతుంది!" అన్నాడు.

కాజీ ఆ ప్రకారమే పాజీని సుల్తాను వద్దకు పంపాడు. సుల్తాను కాజీ రాసిన చిట్ చదువుకుని, "కాజీని నేనడిగిన ప్రశ్నలకు నీవు సమాధానం చెప్పగలవా?" అన్నాడు.

"చెప్పగలను. కాని తమ ప్రశ్నలకు నేను సమాధానం చెప్పేటప్పుడు నేను గురువు నవుతాను, తమరు నాకు శిష్యుడవు తారు!" అన్నాడు పాజీ.

సుల్తాను వాడిని తన సింహాసనం మీద కూచోబెట్టి సమాధానాలు చెప్పమన్నాడు.

"ఈశ్వరుడు ఉండే చోటు ఏది? ఇది మొదటి ప్రశ్న. పాలలో వెన్న ఉంటుందని మనకు తెలుసు. కాని పాలలో ఏభాగంలో అది ఉంటుంది? పాల అంతటా ఉంటుంది. ఈశ్వరుడూ అంతే!... ఈశ్వరుడు ఎటుగా చూస్తూ ఉంటాడు? వెలిగిం

చిన దీపం ఎటుగా చూస్తుంది? అన్ని వైపులా చూస్తుంది. ఈశ్వరుడు కూడా అంతే — అన్ని వైపులా సమంగా చూస్తూ ఉంటాడు. ఇక, ఈశ్వరుడు ఏంచేస్తూ ఉంటాడన్నది అఖరు ప్రశ్న. కాజీగారిని పిలిపించండి. ఆ ప్రశ్నకు కూడా సమాధానం చెబుతాను," అన్నాడు పాజీ. పాజీ సమాధానాలు సుల్తానుకు నచ్చాయి. పాజీయే ఇంత జ్ఞాని అయితే కాజీ ఇంకెంత జ్ఞానో అని ఆయన ఆశ్చర్య పడుతూ కాజీకోసం మనుమలను పంపాడు.

కాజీ వచ్చి చూసేసరికి పాజీ సుల్తాను గారి సింహాసనంపై కూర్చొని ఉన్నాడు. సుల్తాను తాను కూచోదగిన అననంపైన ఉన్నాడు. కాజీని నొకర్లు కూచునే స్థానంలో కూచోమని పాజీ ఆజ్ఞాపించి, "ఈశ్వరుడు చేసే పని కూడా ఇదే: సుల్తానును కాజీ చేస్తాడు, కాజీని పాజీ చేస్తాడు, పాజీని సుల్తాను చేస్తాడు!" అన్నాడు.

సుల్తాను ఎంతో సంతోషించాడు.

రైతు పెట్టుకున్న అర్హి

ఒక ఊళ్లో ఒక పేద రైతుండేవాడు. వాడికి ఉన్న అన్ని ఒక బక్క ఆవు మాత్రమే. దాన్ని మేపుకునేటందుకు కూడా పేద రైతుకు అవకాశం లేకనే అది అలా చిక్కి పోయింది. ఆ ఆవును రైతు తన దొడ్లనే కట్టిపెట్టి గడ్డిపరకలు మెయ్యనిచ్చేవాడు.

పేదరైతు దొడ్డిని అనుకునే ఒక పెద్ద భూస్వామి అవరణ ఉన్నది. ఆ అవరణలో పశువుల మేత గడ్డి ఏవుగా పెరిగి ఆవుకు కమ్మని వాసన తగిలింది. అది రెండిళ్ళ మధ్యా ఉన్న కంచెలో గల కంతనుంచి భూస్వామి అవరణలోకి దూకి అక్కడి గడ్డి మెయ్యసాగింది.

ఇది చూసి భూస్వామి నౌకరు ఒక దుడ్డు కర్ర తెచ్చి ఆవు తల పగలకొట్టాడు. ఒక్క దెబ్బకే అదికాస్తా చచ్చిపోయింది.

రైతు భూస్వామి వద్దకు పరిగెత్తి తనకు జరిగిన అన్యాయం గురించి మొరపెట్టు

కున్నాడు. భూస్వామి ఆ రైతు చెప్పిన మాటలూ, తన నౌకరు చెప్పిన మాటలూ విని, "ఏ ఆవును ఊళ్లోవాళ్ల దొడ్లమీదికి తోలటమే గాక అన్యాయం జరిగిందంటావా?... వీణ్ణి మన ఇంటి బయటి గుంజకు కట్టి పది దెబ్బలు కొట్టి పంపించు," అని తన నౌకరుతో అన్నాడు.

పేదరైతు ఆవును కోల్పోవటమేగాక భూస్వామి నౌకరుచేత దెబ్బలుకూడా పడి ఇంటికి వచ్చి అంతా తన భార్యతో చెప్పాడు.

"భూస్వామి మనకు న్యాయం చెయ్యకపోతే అగుతుందా ఏమిటి? నువ్వు వెళ్లి ఏకంగా రాజుగారికే ఫిర్యాదు చెయ్యి. రాజు గారు అన్యాయం జరగనివ్వడు. మనకు న్యాయం చేస్తాడు," అన్నది రైతు భార్య.

అయితే రాజుగారికి జరిగినదంతా స్పష్టంగా నివేదించట మెలాగ? అర్హిలు రాసుకునేటందుకు ఆ భార్యభర్తలు చదువు

కున్నవాళ్ళు కారు. అందుచేత వాళ్ళు ఒక కొయ్యపలక తెచ్చి దానిమీద ఒక బొమ్మ గీశారు. అందులో రైతు ఇల్లూ, భూస్వామి ఇల్లూ, మధ్య ఉన్న కంచే, ఆ కంచెలో కంతా, భూస్వామి నొకరు ఆవును చంపిన చోటూ, ఆ నొకరే రైతును కొట్టటానికి కత్తే సిన గుంజా, అన్ని గుర్తులు పెట్టారు.

"భేష్, ఇది చూస్తే రాజుగారికి జరిగిన దంతా అరబిపండు బొలిచిపెట్టినట్టు అర్థమవుతుంది. నీకు దారిలో తినటానికి రొట్టెలు మూటగట్టి ఇస్తాను. నువ్వు రాజుగారి నగరానికి బయలుదేరు," అన్నది రైతు భార్య.

రైతు బయలుదేరి మధ్యాహ్నానికిల్లా ఒక వనంలో ప్రవేశించాడు. అది రాజుగారి వనం. ఆ వనంలో రైతుకు ఒక మనిషి కనిపించాడు. ఆ మనిషి రాజుగారే. అయితే ఆయన మామూలు దుస్తులతో ఉండటంచేత రైతు ఆయనను చూసి రాజునుకొలేదు.

"దజ్జాలు, బాబూ!" అన్నాడు రైతు.

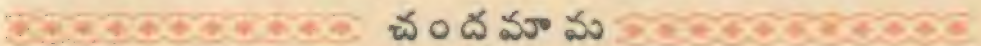
"శుభం కలగాలి. ఎవరు నువ్వు? ఎక్కడికి నీప్రయాణం?" అని రాజు అడిగాడు.

"ఎముందీ? రాజుగారి దగ్గర ఫిర్యాదు చేసుకుందామని వెళుతున్నా. ఇదుగో, అర్థినా విపున కట్టుకున్నా. నా ఆవును అన్యాయంగా చంపారులే! ఆకలి మండిపోతున్నది. కాస్త ఈ రొట్టెముక్క తిన్నాక అంతా చెబుతా!" అన్నాడు రైతు.

ఒక వాగు పక్కన రాజు, రైతూ చతికిలబడి కూచున్నారు. రైతు తాను తెచ్చుకున్న రొట్టెలోనూ, వెన్నలోనూ సగం రాజుకిచ్చాడు. ఇద్దరూ తినటం ముగించి, వాగులో ఇంత చల్లని నీరు తాగారు.

"ఏదీ, నీ అర్థి!" అన్నాడు రాజు.

రైతు తాను తయారుచేసుకువచ్చిన పలక తీసి, "ఇదుగో, ఇది మా యిల్లు. ఈ ఇల్లు భూస్వామిది. ఇది కంచె. ఇక్కడ కంత ఉన్నది. ఈ కంతలోనుంచి మా ఆవు

దూరి వారి అవరణలో ప్రవేశించింది. ఇక్కడ భూస్వామిగారి మనిషి మా అవును దుడ్డుకర్రతో కొట్టి చంపాడు. ఇంత అన్యాయమా అని నేను పోయి భూస్వామితో మొరపెట్టుకుంటే, ఇదుగో, ఈ గుంజకే నన్ను కట్టేసి పది దెబ్బలు కొట్టి, దిక్కున్న చోట చెప్పుకోమన్నారు,” అంటూ అంతా వివరించాడు.

“ఇంకేం? దీన్ని నాకు చూపించినట్టే రాజుగారికి చూపించు. నీకు న్యాయం జరుగుతుందీలే. ఇక నేను వస్తా!” అంటూ రాజు నెలపు పుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

రైతు మర్నాడు తన అర్జీపల్లక పట్టుకుని దర్బారుకు వెళ్ళాడు. దర్బారులో రాజుగారు కిరీటమూ, ఇతర రాజలాంఛనాలూ ధరించి ఎత్తుగా బంగారు సింహాసనంపై కూర్చుని ఉన్నాడు. ఆరున పక్కనే వరసగా పన్నెండుమంది మంత్రులు కూచుని ఉన్నారు.

రాజును గుర్తించక రైతు అర్జీపలకను చివర కూర్చున్న మంత్రికిచ్చి, “అయ్యా, ఈ అర్జీ చిత్తగించండి. భూస్వామిగారి మనిషి నా అవును చంపటమూ, నన్ను గుంజకు కట్టి కొట్టటమూ, అంతా ఇందులో ఉంది. చిత్తగించండి!” అన్నాడు.

మంత్రి ఆ పలకను ఎగాదిగా చూసి, “ఇదేమిటో నాకు కొంచెంకూడా బోధ పడటంలేదు. ఇదేమి అర్జీ?” అంటూ దాన్ని తన పక్కన ఉన్న మంత్రికి ఇచ్చాడు.

ఆ మంత్రి కూడా పలకను ఎగాదిగా చూసి, “ఇది అర్జీకాదు. ఈ వెర్రివాణ్ణి బయటికి గెంటండి!” అన్నాడు.

అంతలో రాజుగారు కలగజేసుకుని, “దాన్ని నాకు వంపండి,” అన్నాడు. రైతు తెచ్చిన అర్జీపలక ఒక్కొక్క మంత్రి అందుకుని చూసి, తల అడ్డంగా తిప్పి, తన పక్కనాడికి ఇచ్చాడు. చివరకు ఆ అర్జీపలక రాజుగారికి చేరింది.

అయిన దానికేసి చూసి, "ఇది అర్థమవు తూనే ఉన్నది .. ఏమోయ్, ఇలా రా!" అని రైతును పిలిచాడు.

"ఇది నీ ఇల్లూ, ఇది భూస్వామి ఇల్లూనూ. అవునా?" అని రాజు అడిగాడు.

"చిత్తం," అన్నాడు రైతు.

"ఇది కంచెలో కంతలాగుంది. ఇందులో నుంచేగదా నీ అవు భూస్వామి అవరణలో జొరబడింది?" అన్నాడు రాజు.

"మరేనండి!" అన్నాడు రైతు.

"మిగిలిందికూడా తెలుస్తూనే ఉంది. భూస్వామి మనిషి ఇక్కడ నీ 'అవును' చంపి ఉంటాడు. నిన్ను ఈ గుంజకు కట్టి కర్రతో కొట్టి ఉంటారు," అన్నాడు రాజు.

"తమరు ఉన్న సంగతి సరిగా కని పెట్టారండి," అన్నాడు రైతు దిగులుగా.

"సరే, నువ్వు మీ ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళి, నేను న్యాయం చేస్తానని నీ భార్యతో చెప్పు!" అన్నాడు రాజు.

రైతు రాజు గారికి దణ్ణాలు పెట్టి, మంతులకేసి కోపంగా చూసి ఇంటికి వచ్చేశాడు.

ఆ సమయానికే రాజుగారి తీర్పుకూడా భూస్వామికి అందింది. భూస్వామి రైతుకు క్షమాపణలు చెప్పకోవటమే గాక, ఒక ఇల్లూ, పశువుల సావడీ కట్టించి, ముప్పై కుంటల పాలమూ, ఏడు పాడిఅవులూ ఇచ్చుకునేటట్టు రాజుగారు తీర్పు ఇచ్చాడు.

"రాజుగారు మనకు న్యాయం చేస్తాడని నేను చెప్పానా లేదా?" అన్నది రైతుభార్య.

"రాజుగారికేం? అయిన ఎంత తెలివైన వాడు! మనం తయారుచేసిన అట్టి చూస్తూనే అంతా తెలుసుకున్నాడు. కాని అయిన దగ్గర పన్నెండుమంది ఉన్నారు—వట్టి మట్టిబుర్రలు! అంత తెలివిగలవాడు చవటలను జీతం ఇచ్చి ఎందుకు పెట్టు తున్నాడో అర్థంకావటంలేదు!" అన్నాడు రైతు ఆశ్చర్యంతో.

"నే చెప్పినట్టు తలుపులా కిటికీలా
బొగ్గాతిని పడుకున్నారా, రాత్రి? ఆ గాలికి
మీ తలనెప్పికాస్తా పోయివుంటుందే!"

"తలనెప్పి వుండిగానండి, నా రిస్టుపాచీ,
మనోరమ్య పోయాయండి."

"నేను జేబులో చిల్లిగవ్వ లేకుండా బీది
తంలో అడుగెట్టానంటే నమ్మండి!"

"నే పుట్టినపుడు జేబే లేకుండా పుట్టాను—
ఎక్కడికి దీనికి?"

"ఏమయ్యా, ఈ తలనూనె రాస్తే జుట్టు
మొలుస్తుందంటావా?"

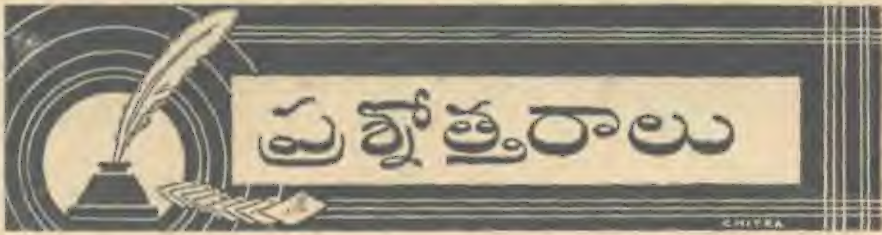
"అమ్మమ్మ—ఎంతమాట! గారండి,
బాబూ—మీరు మర్చాటికి మళ్ళీ వెతుక్కో-
కుండా ఓ దువ్వెన ప్రతి బుడ్డితేబాటూ
చూరితే అస్తాంటే ...!"

"కళ్ళు సరిగా కనపట్టలేదంటారా—ఆ
పటంమీద ఎన్ని లైన్లు చదవగలరు?
చదవండి."

"లైన్ల సంగతి దేవుడెరుగు! ఆసలు పటం
ఎక్కడున్నదంటారు?"

ఎన్. శంకరనారాయణ, మద్రాసు.

1. యం. ప్రసాదు, రాయచోటి

బలరామునికి శశిరేఖ అనే కుమార్తెకూడా లేదని మీరు [డిసెంబరు] బదులిచ్చియున్నారు. "పూర్వగాధాలహరి" 298 పేజీలో బలరాముని కూతురు శశిరేఖ యని వ్రాసియున్నది. మీ రేమంటారు?

మాదే పొరపాటు.

2. వి. వి. వి. కృష్ణారావు, ఛాయాపూడ

అన్నయ్యా, చాచా నెహ్రూకి నేబెల్ బహుమానం ఎందుకిచ్చారండీ?

ఇంకా ఇవ్వలేదు, ఇక ముందు ఇస్తారేమో. నేబెల్ గాంటి బహుమానం ఇదివరకే మన నెహ్రూకు పచ్చి ఉండవలసింది.

3. ఎస్. నాగేశ్వరరావు, రాజమండ్రి

ఇదివరకు "చందమామ" ["జ్వాలాద్వీపం"లో] ఉగ్రాక్షుడి గుహకు వచ్చుచున్న చిత్రపేసుడూ, అతని అనుచరులూ ఉగ్రాక్షుడి కాలిగోరంత ఉంటిరిగదా, ఇప్పుడు ఉగ్రాక్షుడితో సమానముగా ఉంటిరేమిటి?

ఉగ్రాక్షుడు రాక్షసుడు, కొత్తవాళ్ళకు ప్రమాదంగా కనిపిస్తాడు, మిత్రులయ్యాక మామూలు మనిషిలాగా ఉంటాడు. కామూపి గనక అలా కనిపించగలడు.

4. ఆ. అలవందార్, మదరాసు

"జ్వాలాద్వీపం" చదువుతుంటే మిక్కిలి ఆశ్చర్యము కలుగుచున్నది. అది ముగియు తేది ఎప్పుడండీ?

"జ్వాలాద్వీపం" 1961 జూన్ సంచికలో పూర్తి అవుతుంది.

5. కె. రాజేశ్వరి, నర్సేపల్లం

"చందమామ"లో బేతాళ కథలు ఇంకా ఎంతకాలం వేస్తారు?

బేతాళకథగా వెయ్యటానికి కథలు దొరికినంత కాలమూ వేస్తాము.

6. యన్. రమేష్, పోతంగలు

["వ్యాధివం"లో] చిత్రసేనుడికి ఉగ్రాక్షినికి చాలా స్నేహము. చిత్రసేనుడు మాట తప్పనివాడు. మరి ఉగ్రాక్షిని మోసము చేయుటకు కారణం?

ఎంత స్నేహమైతే మటుకు తన కొడుకును రాక్షసుడికివ్వాలంటే మనసు ఒప్పకుండా? అడిగాక మోసం అలాచన చిత్రసేనుడి భార్యది. చిత్రసేనుడు అనుమోదకుడు మాత్రమే.

7. మునగవలస రంగారావు పట్నాయక్, వేణుమ్మపేట

అన్నయ్యా! "చందమామ"లో ప్రచురణార్థం మేము పంపి కథలు, ప్రశ్నలు, ప్రతినెలా ఏ తేదీసరికి మీకు అందాలి?

"చందమామ" సంచికలు చాలా ముందుగానే తయారవుతాయి. అందుచేత మీరు తేదీలు పాటించ నవసరంలేదు.

8. "కే ఆర్ కే", విశాఖపట్నం

ఫిబ్రవరి నెలనుండి ఆగస్టు నెలవరకూ "చందమామ"లు కావలెనన్నచో ఏమి చేయవలెను?

సర్కులేషన్ మేనేజరు, "చందమామ", మద్రాసు-26 చిరునామాకు రాయాలి.

9. ఎ. రామారావు, విజయనగరం

అన్నయ్యా! స్వాహా లి భాష ఏ దేశములో మాట్లాడెదరు?

అప్రికాలో.

10. ఎ. ఆర్. శేఖర్, చెబ్రోలు

నెలనెలా చెత్రబుట్టకు మీరిచ్చే బహుమతి ఏమిటి?

వేరే ఆడగాలా? ఉపయోగించలేని ప్రశ్నలూ, పొటోవ్యాఖ్యలూ, కథలూ, వగైరా వగైరూ.

11. జీ. ఎన్. ఎ. రత్నకుమారి, చీరాల

మార్కెట్లో మోటుపల్లిలో దర్శించిన రాణి రుద్రమదేవి చెల్లెలు గణ పాంబా మహారాణి అని భావరాజు కృష్ణరావుగారు వ్రాసినారు. ఇంతకీ యిద్దరిలో ఏ రాణి పాలించినది?

రుద్రమదేవి.

అట్టచివరిబొమ్మ

భౌరవ యుద్ధంలో పడిపోనే రోజు ముగిసింది. ద్రోణుడుపోయాడు. కౌరవులు ఆ సాయంకాలం కుంగిపోయిన మనస్సులతో తమ శిబిరాలకు తిరిగి పోయారు.

ఆ రాత్రి గడిచి తెల్లవారింది. కౌరవ యోధులంతా ఒకచోట కూడారు. కొత్త సేనానాయకుణ్ణి ఏర్పరచుకోవలసి ఉంది. అశ్వత్థామ కర్ణుణ్ణి సూచించాడు. ఈ మాట దుర్యోధనుడికి ఎంతో నచ్చింది. అతను కర్ణుడితో, "మిత్రమా, భీష్మ ద్రోణులు పడిపోయారు. వారు అతిరథులే కాని పృథ్వులు, అర్జున పక్షిపాతులు. నీవు వారికన్న శక్తిమంతుడవు, నా పట్ల పక్షపాతివి. అందుచేత నీవు నా బలాలకు సేనానాయకత్వం వహించి ఈ యుద్ధంలో నాకు విజయం చేకూర్చు," అని కోరాడు.

కర్ణుడికి శాస్త్రోక్తంగా అభిషేకం జరిగింది. సూర్యోదయంవేళకు అతని నాయకత్వం కింద కౌరవ సేనలు యుద్ధానికి బయలుదేరాయి. అదే సమయానికి పాండవసేనలు కూడా వ్యూహంగా ఏర్పడి వచ్చాయి. పడహారో రోజు యుద్ధం ప్రారంభమయింది.

ధర్మరాజుతో యుద్ధంచేసి దుర్యోధనుడు పెద్ద దెబ్బతిన్నాడు. కర్ణుడు మంచి యుద్ధమే చేశాడు కాని అర్జునుడు అంతకుమించి యుద్ధం చేశాడు. ఆరోజు చీకటిపడి ఉభయపక్షాలవారు తమ శిబిరాలకు వెళ్ళేటప్పుడు పాండవులు ఉత్సాహంతో వెళ్లారు, కౌరవులు దెబ్బతిని వెళ్ళారు.

ఆ రాత్రి గడవగానే కర్ణుడు దుర్యోధనుడితో, "ఇవాళ నేను అర్జునుణ్ణి చంపటమో, లేక అతడి చేతిలో చావటమో జరిగితిరాలి. అతడికి నాకూ గల తేడా చెబుతాను. శత్రుసంహారంలోనూ, అస్త్రలాఘవంలోనూ, దూరప్రసారంలోనూ నాకు అర్జునుడు చాలాడు. బలవరాక్రమాలలోనూ, శౌర్యంలోనూ, లక్ష్మీశుద్ధిలోనూ నాదే పై చెయ్యి. అతడికి గాంధీవం ఉంటే నా వద్ద విజయమనే దివ్యమైన బాణం ఉన్నది. మూడువిషయాలలో ముక్కుకు అర్జునుడు నన్ను మించుతాడు. అతడి వింటి నారి దివ్యమైనది, అతడికి ఆశీయతూణీరాలున్నాయి, కృష్ణుడివంటి అశ్వహృదయం తెలిసిన సారథి ఉన్నాడు. మన పక్షం ఆలా అశ్వ హృదయం తెలిసినవాడు శత్రుడొకడే ఉన్నాడు. అతను నాకు సారథ్యం చేసే వకింలో నేను అర్జునుణ్ణి ఇవాళ తప్పక చంపుతాను," అన్నాడు.

కాల్గేట్ నోటినించి దుర్వాసన రాకుండా చేసుకోండి రోజంతా దంతక్షయం రాకుండాకూడా కాపాడుకోండి!

నిందికంఠె : ఒక్క పాతి రోజుకొంటేనే
కాల్గేట్ డెంటల్ క్రిమ్ నోటిలో దుర్వాసన
మరియు దంతక్షయమునకు కారణమైన
సూక్ష్మ క్రిములను 85% వరకు తొలగించును
కాల్గేట్ 10 మందిలో 7 గురికి పోషకద్రవమును వెంటనే
అనుకుందని మరియు తోటవము అవగానే కాల్గేట్ వల్ల
తిలో వల్ల రోమకానుట వ్యాధి ఎక్కువ మందికి ఎక్కువ
దంతక్షయము అరికట్టించని దంత కాత్త పరిశోధనా పూర్వ
ము ఎప్పుడూ తెలియజేయవలసిన కాత్త పరిశోధన
పరిశోధన నిరూపించబడినది !

ఉరికి నోటిలో వీళ్ళ పోషకాన్ని పుష్కరించుట దాండు.
తొటవము అయిన వెంటనే క్రమంబద్ధముగా కాల్గేట్ తో
వల్ల రోమకొంటి. దాని రేఖవలెనైన ముగి వల్ల ముక్కు
కనవడటంలా ఉండే పండులోనిది వెళ్ళి నోటి దుర్వా
సనకు మరియకు దంతక్షయమునకు కారణమైన ముక్కు
పోషకము అవలంబి తువడవము కినుకేనుంది !

పిల్లలు కాల్గేట్ తో వల్ల రోమకానుటకు యత్నవడకాదు,
నిందికంఠె దాం పేపు ఉండే దాని పుష్కర్ వెంటనే వంటి
దురు అంటే వారికి ప్రీతి !

కాల్గేట్ తో క్రమం వచ్చుటంలా
వల్ల రోమకొంటి

- ✓ నోటి దుర్వాసనను
పోగొట్టును
- ✓ దంతక్షయమును
నిరోధించును
- ✓ వల్లను మెరుస్తూ
ఉండేలా
ఉంచును

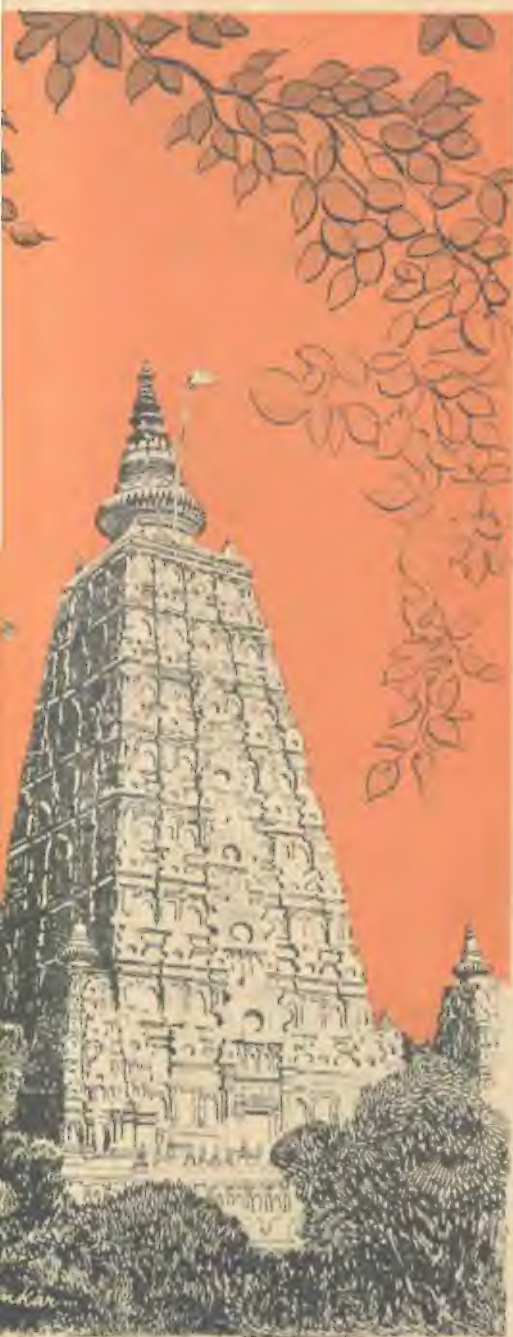
DOE, INC. TEL

మీకు పొడదు కావాలంటే,
ఈ లాభములన్నిటిని మీకు
కాల్గేట్ టూత్ పొడదు వ్యాధి
పొందగలదు... ఒక రద్దా
వెంట వెచ్చించి

నోటి వెచ్చించి చిల్లముగా, కావాలా ఉంచుటకు మృదువు వల్ల వెచ్చించి వెచ్చించుటకు
క్రమంబద్ధముగా పిల్లలకు వల్ల రోమకొంటి క్రిమ్ వల్ల కాల్గేట్ తో ఎక్కువ మంది వాడుతున్నాడు

మన దేశపు అద్భుతాలు:

బుద్ధగయ

గయకు ఏడుమైళ్ళ దూరాన బుద్ధగయ ఉన్నది. ఇది బౌద్ధులకు గొప్ప పుణ్యక్షేత్రం. ఎందుకంటే, సిద్ధార్థుడు ఈ స్థలంలోనే ఒక బోధివృక్షం (రావిచెట్టు) కింద కూచుని ధ్యాననిష్ఠలో బుద్ధత్వం సంపాదించాడు. అందువేత ఇది గొప్ప యాత్రాస్థలమయింది.

ఆశోకచక్రవర్తి (క్రీ. పూ. 3వ శతాబ్దంలో) ఇక్కడ ఒక దేవాలయం కట్టించాడు. ఆ ఆలయం ఇప్పుడు లేదు. ఇప్పుడున్న ఆలయం 11వ శతాబ్దంలో పునర్నిర్మించినది. దీని అడుగున ఆశోకుడు నిర్మించిన ఆలయంతాలాకు పునాదులున్నట్టు తెలుస్తున్నది. ఇప్పుడున్న ఆలయం ఎత్తు 170 అడుగులు.

ఆలయం చుట్టూ రాతి అలవ ఉన్నది. ఇందులో ఒకభాగం క్రిస్తుకు పూర్వం రెండవ శతాబ్దంనాటిది. ధ్యాననిమగ్నుడైన బుద్ధుడు కూర్చుండిన చోట ఒకప్పడు వజ్రాసనం ఉండేది. అది ఇప్పుడు లేదు. ఇప్పుడున్న వజ్రాసనం దరిమిలా ఏర్పాటుచేసినది.

ఇప్పుడుకూడా ఇక్కడ ఒక బోధివృక్షం ఉన్నది. ఇది బుద్ధుడునాటి రావిచెట్టు సంతతికి చెందినదేనట.

రెమీ

స్మైల్ చాదర్

పోటోవ్యాఖ్యల పోటీ :: బహుమానం రు. 10 లు

1961 ఏప్రిల్ సంచికలో ప్రకటింపబడే పోటోలకు సమూహాలు

★ పై పోటోలకు నరికిన వ్యాఖ్యలు ఒక్క మాటలోగానీ, చిన్న వాక్యంలోగానీ కావాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం వుండాలి.)

★ ఏప్రిల్ నెల 10-వతేదీ లోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. తరువాత చేసే వ్యాఖ్యలు ఎంత మాత్రమూ పరిశీలించబడవు.

★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా వున్న నెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 10/లు బహుమానం.

★ వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టుకార్డుపైన వ్రాసి, ఈ ఆద్రనుకు పంపాలి.- చందమామ పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు-26.

ఏప్రిల్ నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి పోటో : పైననిలబడి చూసేదంత

రెండవ పోటో : పొట్టకూటికై చేసే వింత

పంపినవారు : యస్. బాషుమియ్య,

ఖదక్కుడ వీధి, కర్నూలు.

బహుమతిమొత్తం రు. 10/- ఈ నెలాఖరులోగా పంపబడుతుంది.

లమ్మడు - ఎంకి

పూర్వం ఒక గిల్ల తరుణుడు - మన్మథుణ్ణి మించి ఉన్నాడు, పేరు లమ్మడు, కోమలాంగి ఎంకి నిచ్చి లమ్మడుకి పెళ్లి నిశ్చయించారు. పినాడు ఈ నవ దంపతులు ఆనందంగా అడుపు లమ్మట తిరుగుతూంటే ఉన్నట్టుండి ఎంకి చిలుకగా మారి తుక్కుమంది. లమ్మడు వకితుడైపోయాడు. పరుగెత్తి పట్టు కుందామంటే కాలు కదలటంలేదు. ఇంతలో పీ ముసలి యకిణి ముఖమంతా ముదతలతో హిలిపోయి ఉంది. రెప్ప వాల్చకుండా చూస్తూంది. బోసినబితో ముక్కు మొఖం కలుచుకుపోయినాయి, మంత్రం జపిస్తూ చీలుకను పట్టుకొని పెట్టిగా చారిపోయింది.

ఏదైనా సంతోషపెట్టగల బహుమానం యకిణికిస్తే తన ఎంకి తనకొనుందని కలగన్నాడు ఒక రాత్రి లమ్మడు. కాని ముసలిదాన్ని సంతోషపెట్టడం కష్టపాధ్యమని నిరాశతో నిరీక్షిస్తున్నాడు. ఆ మూలనుంచి ఈ మూలకు దేశమంతా వెతికి చివరకు ముసలిదాన్ని సంతోషపెట్టగల వస్తువుని సంగ్రహించుకొని వస్తున్నాడు. ముసలిది ఎదురై వెటకారంగా విక విక నవ్వి "లాభంలేదు!" అంది. లోకంలో ఏమిచ్చినాసరే వాడి ఎంకి వారిది కాదు.

తెచ్చిన బహుమానం విప్పాడు లమ్మడు. ముసలి దాని కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి. మనస్సు మారింది. ఎవ్వ రొడులుకుంటారు? అందమైన ప్యారీ చిళ్లల డబ్బా, సంతోషంతో ఒక్క ఎంకినే కాదు మిగిలిన 7 వందల చిలుకలనూ అందమైన విల్లులుగా మార్చింది.

నీల:

Perry's ప్యారీవారి
చిళ్లలతో

చేయగల ఆద్యుకాలకు అంతంలేదు

ప్యారీవారి నిక్కలు మతో రుచికరమైనవి,
కుర్రమైనవి, వ్యవసరమైనవి. విరిగిగాని
పొన్న వర్షంలోగాని కొడుక్కొవచ్చు.

కలహరి, ప్యారీ వారి వారి రుచికర, మధురము

చిత్రకథ

ఒకరోజున దానూ, వానూలు తోటలో ఆడుకుంటూ, 'టైగర్'కు కొన్ని బిస్కట్లు పడవేశారు. 'టైగర్' వాటిని తంటావుండగా, అటుగా వచ్చిన కొంటే కుర్రాడొకడు తన కుక్కను 'టైగర్' మీదికి ఉసికొల్పాడు. పెద్దకుక్క మొరుగుతూ మీదికి రావటం చూసి, 'టైగర్' దూరంగా పరిగెత్తింది. కాని, ఇంతలో చెట్టుమీద పున్న రాబందు ఒకటి, బిస్కట్లను చూసి, కిందికి వాలుతూ వాటిని సమీపిస్తున్న కొంటేకుర్రాడి కుక్కను, ముక్కుతో బలింగా పొడిచి, కాళ్లతో రెక్కలతో గట్టిగా ఒక బాదు బాదింది. దెబ్బ తిని కుయ్యోమంటూ పారిపోయే తన కుక్కవెంట, లబోమంటూ కొంటే కుర్రాడు పరిగెత్తాడు. దానూ వానూలు నవ్వుకున్నారు.

జనవరి 26 విడుదల !

ఆర్. ఆర్. పిక్చర్స్ వారి

ఇంటికి దీపం ఇల్లాటే

కాథాగణం :

ఎన్. టి. రామారావు
జగ్గయ్య
రేలంగి
చాగయ్య
రమణారెడ్డి
బి. సరోజాదేవి
ఇ. వి. సరోజ
కన్నాంబ
గిరిజ

నట, పాటలు, మాటలు :
అచార్య ఆశ్రయం

★

దర్శకత్వం, కూర్పుగవి :
డా. యస్. రెడ్డి

★

మ్యూజిక్ :
విశ్వనాథం
రామమూర్తి

డిస్ట్రిబ్యూటర్లు :

ఆంధ్ర & సికెడ్ : విజయా పిక్చర్స్, విజయవాడ.

నైజాం : విజయా డిస్ట్రిబ్యూటర్స్, సికిందరాబాద్.

హైదరాబాద్ : విజయా పిక్చర్స్ సర్క్యూట్, బెంగళూరు.

needs

AMARJOTHI

FABRICS

అమర్జోతి చేనేత వస్త్రములు

బ్యాండ్ల నేతలలో, వస్త్ర విజ్ఞానంలో దుప్పటములు, అతర రకములు మీ పట్టుబాటును అన్ని ముఖ్యమైన స్థానములలోను అభివృద్ధి చేయును.

పో బా 22, కరూర్ (ద. ఇండియా)

(బ్రాంచీలు : బొంబాయి - ఢిల్లీ - మద్రాసు)

సంఖ్యా ౧౦౮౭ పోస్టాను
మరియు కరోటాను నాలుగు
రూపాయల ధరమున
గల గల

ఆధునిక విజ్ఞానం మరియు
బాహుళ్యమైన అనుభవం
ఈ రెండింటి సమ్మిళితం

లోమ

REGD.

లోమ, ఆధునిక విజ్ఞానం మరియు బాహుళ్య
మైన అనుభవం, ఈ రెండింటి సమ్మిళిత
మైన ఆత్మదీక్ష చరిత్రను సమర్థిస్తుంది. ఇది
దాని వినియోగంపైనే పరిణామమును రూపొందిస్తుంది.

ఈ దివ్యబాహుళ్యం అంక విజ్ఞానం
ఎం. ఎం. బండారాచారి,
అమర్జోతి.

TEL

ప్రతి సోమవారం రాత్రి 8-30 గంటలకు సిల్వర్ లైన్లోని "లోమ వంగళ అజానా" వినిండి.

Chandamama [TEL]

February '61

Prasad Process

PRIVATE LIMITED,

CHANDAMAMA BUILDINGS, MADRAS-26

Started in 1953 has purposefully
gathered the latest in Graphic Arts
Machinery...Best Artists and Artisans
trained to execute finest works for

**YOU
and
THE TRADE.....**

**CALENDAR OR A CARTON ..
POSTER OR A PACKAGE SLIP ..
LABEL OR LETTER DESIGN ..**

**...DONE SUPERBLY
IN MULTICOLOR**

Bombay Representing Office :

Flat No. 101, 1st Floor, Pushpaja Kunj, 16, A. Road,
Church Gate, Bombay-1.

NR. PHONE : 75526

Bangalore Representative :

D 11/5, Main Road, Gandhinagar, Bangalore-9.

PHONE : 6555

Books for the Family entertainment

Thandri Kodukulu 34 pages Rs. 0.50 a copy
(in Telugu & Tamil)

Aidu Prashnalu 44 .. Rs. 0.37 ..
(in Telugu, Tamil & Kannada)

Jathaka Kathalu 86 .. Rs. 0.75 ..
(in Telugu & Kannada)

Vichitra Kavalalu 116 .. Rs. 1.00 ..
(in Telugu, Kannada, Hindi,
Marathi, Tamil & Oriya)

*Stories serialised in 'Chandamama'
issued in attractive book forms...*

OBTAIN YOUR LANGUAGE COPY FROM
YOUR LOCAL AGENT OR WRITE TO US

Book Dept.

CHANDAMAMA PUBLICATIONS

MADRAS-26

హెర్క్యులిస్ అతని అమూల్యమైన చరాన్ని

“కాస్త తప్పుకుంటారా, నా హెర్క్యులిస్ తాళం వేశానో లేదో చూసుకొని వస్తా”

మీరు సైకిలు కొనుక్కోవాలంటే మీరు మీ వాళ్ళ కూడా అనేక విధాల ఖర్చులు తగ్గించుకోవలసి రావచ్చు—ఐస్క్రూ కనండి, కాపీ ఫలహారాలకనండి, చీరా సారే అనండి, నగా నట్రా అనండి

అందుచేత ఆ కొనేదేదో ఉత్తమో క్షమమైనదేకొనాలని పించడం, సహజం. హెర్క్యులిస్ కొనండి. కంటికి ఇంపైన రూపం, ఎదురుగాలిలో కూడా సునాయాసంగా వెళ్లడానికి అనువుగా తీర్చిదిద్దిన రూపురేఖలు, హాయిగా, సాఫీగా సాగిపోయే నడక—ఇవి దీనికి ప్రభుమస్థానం సంపాదించిపెట్టాయి. ప్రపంచవదిని 134 సైకిలుకు దేశాల్లో హెర్క్యులిస్ నే మిగుతావాటిమీద ఎన్నిక చేస్తున్నాడు.

ఇండియాలో అన్నిటికన్నా పెద్దదైన ప్యాక్టరీలో, సర్వాంగ సమగ్రమైన సాధనసంపత్తితో నిర్మిత ప్రమాణాలకు కూ. చ. తప్పకుండా తయారచేసిన విభాగాంతో హెర్క్యులిస్ సైకిలు నిర్మించబడుతోంది. “ప్రెస్సా - గ్రేవో రైటింగ్” పద్ధతిలో తుప్పు పట్టడానికి ఏమాత్రం అస్కారం లేకుండా తట్టదిట్టం చేస్తారు. ఆపైన ముమ్మారు ఎనామెల్ చేయడం వల్ల సైకిలు ధగధగ మెరుస్తూ పుంటుంది.

మీ సైకిలుపెట్టుబడిలాటిది—హెర్క్యులిస్ మీ సొమ్ముకి చూర్తి విలువవిస్తుంది.

హెర్క్యులిస్

సైకిల్ కంటే ఎక్కువైనది—

అది మీ ప్రాణమిత్రుడు

తయారీ : టి.వి. సైకిల్స్ ఆఫ్ ఇండియా అంబత్తూరు - మద్రాసు దగ్గర

నేడే
చూడండి!

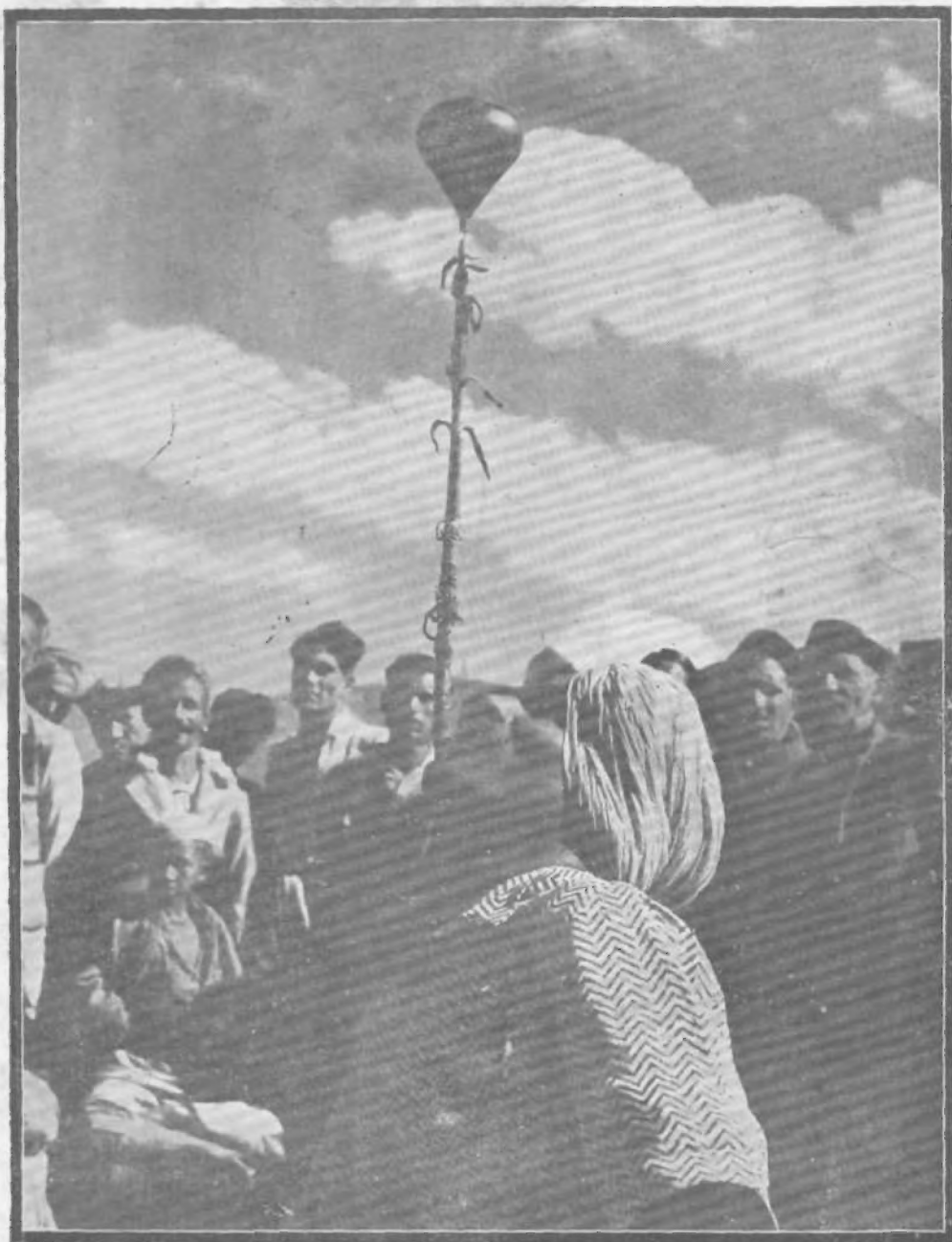
అన్నపూర్ణా హారి....

వెలుగు నేడలు

నిర్మాత: D. మధుసూదన రావు B.A. రచయిత: ఆదుర్తి సుబ్బారావు.

NVRR

శ్రీ మహా గానం

బహుమతి
పొందిన వ్యాఖ్య

పొట్టకూటికై చేసే వింత

పంపినవారు :
యన్. బాహుమియ - కర్నూలు

